

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 18, 1966 — No. 775 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Een Zuiver Geluid

De Christian Labour Association heeft ons aan zich verplicht met de uitgave van de redevoeringen, die op haar conventies in 1965 en 1966 gegeven zijn. Die van 1965 was van professor Calvin Seerveld, en is getitteld: "Labour: A Burning Bush!" In 1966 heeft Rev. Joel Nederhood gesproken over "Neither Slave nor Tyrant".

Beide zijn het lezen ten volle waard. Professor Seerveld's speech moge dan wat moeilijker zijn dan Dr. Nederhood's (men moet een zin wel eens tweemaal lezen om de gedachte te vatten), maar zij zijn beide van groot belang. Men kan niet ontkomen aan de ernst, de intensiteit en de trouw waarmede zij het Woord Gods trachten toe te passen. Het gaat niet alleen over de arbeid, vooral in professor Seerveld's speech niet. Zeker, de redevoeringen zijn gehouden voor de arbeidersorganisaties en met de arbeider in gedachten. Maar waar het vooral op aankomt is de totaal andere instelling, de geheel afwijkende toekomstverwachting, de unieke plaats van de christen in dit leven.

Wij kunnen de verleiding niet weerstaan uit beide iets over te nemen, om dit te laten zien. Prof. Seerveld zegt onder meer:

"How many of you go to work in the morning barefoot? As you walk through the factory gate over the dirty cement or shift cold secretarial feet under the desk or stamp a big flat foot down on the semi's brake, are you there without shoes? Or is the place where you sit down and stand to work not holy ground? Do you labour not before a burning bush but just out in a desert somewhere? Does steel and glass, routine and mass duplication stop you from seeing 'that every creation of God . . . received with thanksgiving is made holy *by the Word of God and prayer' (I Tim. 4: 4-5)?"*

Dit is het begin van de rede en men voelt dadelijk aan welke richting de spreker uit wil.

En hier is Dr. Nederhood:

"There is another insight which must be preserved if your organization is to remain truly Christian: it is the understanding that God's curse upon the universe terminates in a special way upon the world of work. This exceptionally harsh statement can be substantiated so long as you are willing to recognize the historicity of the opening chapters of Genesis. According to the Bible, Adam's work before the fall was pleasurable and satisfying. After the fall, however, the world of work was singled out to receive the curse that fell upon man. (Gen. 3:19) It became a world in which men were confronted by enemies."

En even verder:

"An organization such as yours is in danger of engaging in what the Dutch have so aptly called klank *exegesis. This kind of exegesis consists in a using of Scripture in terms of its superficial sound while refusing to understand its real meaning."*

Weigeren om de echte betekenis van het Woord Gods te begrijpen . . . zou dit niet de grootste oorzaak zijn van de vertwijfeling, die bij velen heeft postgevat?

Bij het lezen van de kerkelijke pers (vooral de Nederlandse) valt een gevoel van onbehagen moeilijk te onderdrukken. Jawel, men zegt wel dat het begonnen is om de ware betekenis van alles, maar intussen worden de waarheden van God's Woord dan toch maar in twijfel getrokken. Men neemt de historie of de wetenschap en tracht dan de Bijbel aan te passen. En als het dan niet "fit", dan is Leiden in last. Dan moet — hoezeer het ons ook spijt — de Bijbel een veer laten, want historie en wetenschap zijn onaantastbaar!

Natuurlijk weten wij wel dat er vragen zijn. Maar om onze plaats in de wereld als Christenen in te nemen, moet voor alles met twijfel worden gebroken. Het is in het gelovig en gehoorzaam luisteren naar het Woord, dat vele vragen een antwoord krijgen. En daarbij zullen ook vragen onbeantwoord blijven.

Waar het tenslotte op neer komt is of ik geloof in de redding van mijn persoonlijk leven en — tevens — van al het geschapene door Jezus Christus. En dit geloof komt door het gehoor en het gehoor door de prediking van het Woord! Maar dan zal ik de autoriteit van dat Woord ook moeten erkennen, zelfs al kan ik niet alles begrijpen.

Het gaat er om of wij aan Gods kant staan. Hij heeft Zijn schepping door het werk van Zijn Zoon weer aanvaard. In Jezus is het in beginsel weer heilig. Het is een "burning bush", maar de vlam verteert het niet.

Uit mijzelf ben ik niet heilig en ook is mijn werk niet heilig. Maar als gelovige, als geredde, mag ik en moet ik de zijde van God kiezen.

Wij zijn blij en dankbaar dat dit in beide redevoeringen zo duidelijk tot uiting komt.

☆ ☆
☆

Kerkelijk Gebed

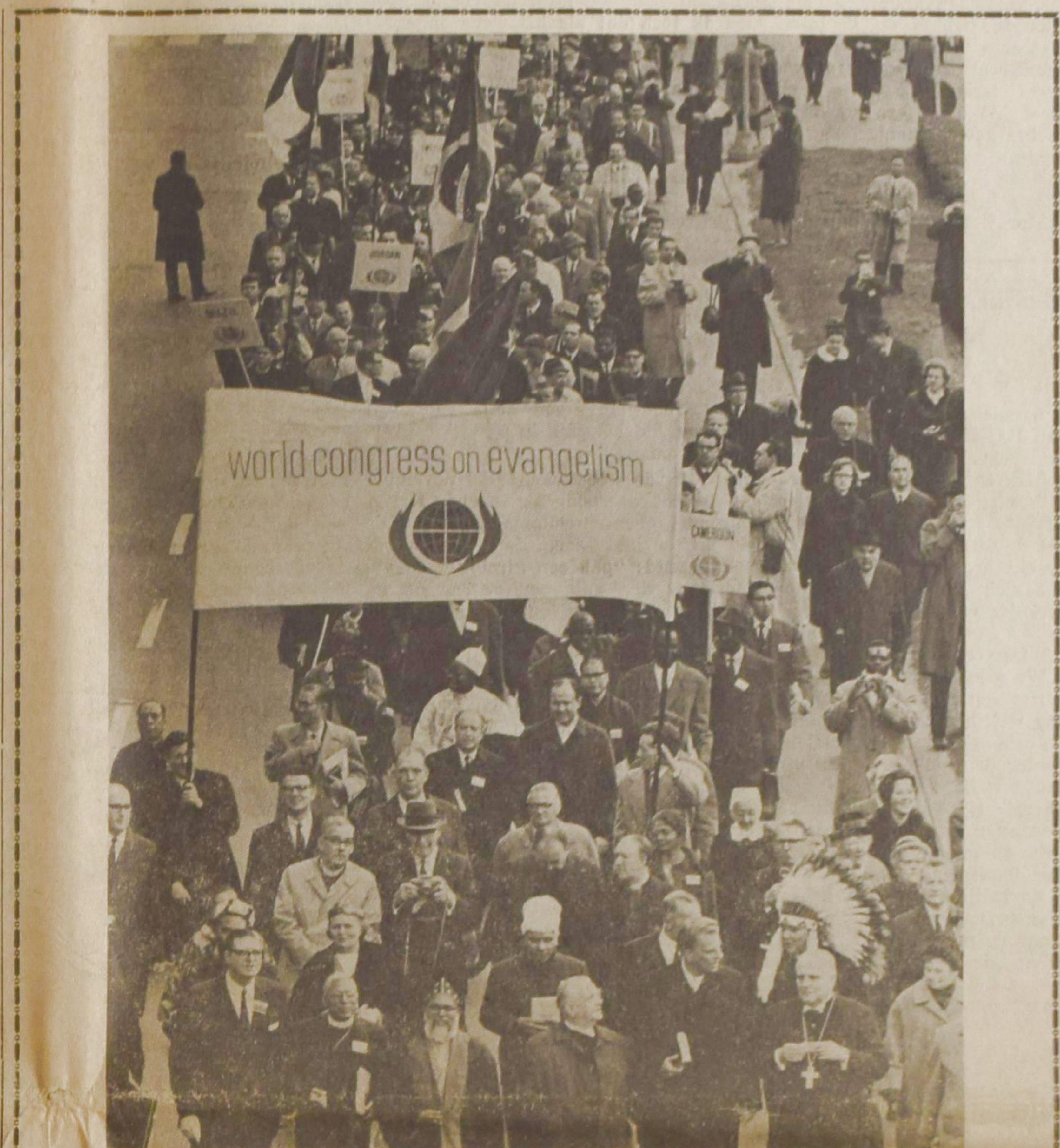
De Second Christian Reformed Church of Edmonton heeft aan haar classis verzocht zich in verbinding te stellen met de Canadian Council of Chr. Ref. Churches in Winnipeg met het verzoek dat alle Christian Reformed Churches in Canada op zondag 20 november a.s. de Nederlandse School-slag in het gebed in de eredienst gedenken.

Is dit nu alleen maar een van de middelen om de actie in Nederland te doen slagen? Een van de onderdelen voor een goede actie namelijk? Wij geloven van niet. Hier wordt een beroep gedaan om de mensen zowel in Nederland als in Canada te doen inzien, dat het christelijk onderwijs een taak is, die alleen maar uitgevoerd kan worden als dienst aan God. Niet dat geld is het belangrijkste. Het Nederlandse volk, en in het bijzonder de Nederlandse christenheid, wordt opgeroepen zich op de taak van het christelijk onderwijs te bezinnen, zoals dit in de vijf werelddelen wordt uitgevoerd. En daarnaast wordt dan ook een geldelijke bijdrage gevraagd.

Het Holland Canada Contact Comittee deelt nog mede, dat van de opbrengst vijftig procent naar Afrika en Azië gaat. In Nederland zelf blijft twintig procent. de Surinaamse broedergemeente ontvangt tien procent en de immigratielanden gezamenlijk (dat is Canada, Tasmanië, Australië en Nieuw Zeeland, Frankrijk, België en Italië) krijgen eveneens twintig procent. Met andere woorden, wij krijgen dus in Canada maar een klein deel van de opbrengst.

Dat mag onze belangstelling ervoor niet verminderen. Want het gaat niet in de eerste plaats om het geld .Voorop staat, dat Nederland zich zal inspannen het christelijk onderwijs te steunen, waar het ook maar gevonden wordt.

En daarbij is het kerkelijk gebed wel zeer noodzakelijk.

EEN "MARCH OF CHRISTIAN WITNESS" werd op 30 oktober door de deelnemers van het Evangelisatie Wereld Congres te Berlijn gehouden. Vooraan lopen (van links naar rechts) de voorzitter van het congres, dr. Carl Henry; Rev. Chandu Ray, bisschop van de Anglikaanse Kerk te Karachi, Pakistan; Bisschop Alexander Mar Theophilus van de Mar Thoma Kerk, India; Prof. J. Winterhager van het Berlijnse Eucumenische Seminarie; dr. Billy Graham; en E. M. Helbick, hoofd van de kerk van Berlijn, Brandenburg. De tocht eindigde bij de Kaiser Wilhelm Kerk, waar 18,000 mensen het Lutherlied zongen en naar de toespraken van dr. Otto Dibelius en dr. Graham luisterden.

DR. OTTO DIBELIUS:

Kritiek, maar ook luisteren

Een der eerste sprekers van de wereld-evangelisatie conferentie te Berlijn was de strijdvaardige dr. Otto Dibelius, die zich gedurende de tweede wereldoorlog tegen het Hitler-regiem verzette. Hij zei o.m. "wanneer het in de theologie ontbreekt aan evangelische inhoud, zoals tegenwoordig, dan is de kerk verplicht maatregelen te nemen". Tegelijkertijd waarschuwde hij echter tegen een negatieve houding ten opzichte van de vrijzinnigen. Men moet hun het positieve evangelie voorhouden.

Dr. Dibelius heeft zich reeds eerder over deze zaak uitgelaten. Toen maande hij de orthodoxe predikanten aan om hun jongere collega's met tact te benaderen, aangezien velen van hen zelf niet precies weten wat ze willen. Door hun de rug toe te keren raken ze nog meer verward.

De conferentie werd geopend door dr. Carl Henry, de hoofdredacteur van *Christianity Today*. Daarna hield dr. Billy Graham een toespraak.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

OMKIJKEN — TILANUS' KEUZE
LOHMAN'S BRIEF — EEN RIB UIT MIJN LIJF

Er zitten vele nadelen aan het neerleggen van je eigenlijke arbeid en bijkomende functies. Je voelt je "leeg", het plichtsgevoel is er uit en soms dreigt er, zoals Staatssecretaris Egas het zei: verveling.

Voor wie belangstelling voor het leven heeft, behoeft dit laatste niet op te treden, maar toch, de cadens is er uit en daarmede daalt de arbeidsintensiteit. De zucht naar steeds korter arbeidsdagen roept het probleem van de vrijetijdsbesteding op en het is zeer de vraag of daarmede het levensgeluk van de mens wordt bevorderd. Arbeid, regelmatige arbeid is een grote zegen.

Een van de grote moeilijkheden bij de ontwikkelingshulp b.v. is het ontbreken van de wil en de lust tot arbeid in vele onderontwikkelde gebieden. Daardoor slaat vooral financiële vrijgevigheid soms om in haar tegendeel.

Het "heilige moeten" is een sterke stimulans.

Culturen zijn in het verleden ondergegaan doordat arbeid gezien werd als geschikt voor de dommen, beneden de waardigheid van de "hogere" klasse.

Met "pensioen gaan" heeft ook voordelen.

Je wordt in staat gesteld iets anders te doen, zonder dat je de drijver achter je hebt. Immers, velen van onze tijd bepalen niet meer zelf hun mars-route, maar worden meer of minder slachtoffer van een moordend tempo. Het getal hartpatiënten van middelbare leeftijd neemt steeds toe.

Ben je eenmaal ontslagen van de dagelijkse routine, dan heb je tijd om eens om te kijken. En zo ben ik bezig orde te scheppen in een verzameling van archiefstukken. Brieven, krantenknipsels, vergeelde brochures, notities van gesprekken en genomen beslissingen. Herinneringen krijgen opnieuw een duidelijke gestalte, feiten tekenen zich af in hun juiste toedracht.

Meer dan vroeger wordt ook aan het persoonlijke openbaarheid gegeven en hierdoor worden later dikwijls genomen beslissingen in een duidelijker daglicht gesteld. Binnenkort verschijnt bij de uitgever Kok te Kampen een boek over de in februari 1966 gestorven leider van de Christelijk-Historische Unie, dr. H. W. Tilanus.

Drs. G. Puchinger, die reeds heel wat pennevruchten op zijn naam heeft (o.m. over Dr. Colijn, gesprekken over Rome-Reformatie, interviews over de vraag: Is de gereformeerde wereld veranderd?) is de samensteller ervan.

In het komende boek volgt hij de in Amerika veel toegepaste methode: zoals Tilanus zelf zijn leven aan de schrijver vertelde. In een reeds vrijgegeven publicatie vertelt Tilanus van zijn jeugd, zijn familiekring, zijn politieke keuze.

Tilanus zegt: "Ik vond het heel normaal dat men zich als christen aansloot bij een christelijke partij. De mensen waren toen misschien minder gecompliceerd dan nu. Wel was het in die jaren soms een moeilijke vraag bij welke christelijke partij men zich zou aansluiten maar de vraag christelijk of niet-christelijk georganiseerd was voor de eerste wereldoorlog minder moeilijk dan na de tweede."

Na lang aarzelen koos hij voor Lohman. In de gedingen, die er tussen Kuyper en Lohman lagen, vond ik — zegt Tilanus — tenslotte dat Lohman gelijk had. "Wat hij schreef in zijn lijfblad 'De Nederlander' vond ik zakelijk en goed."

Wij mogen eraan herinneren, dat Lohman evenals Kuyper tot de Gereformeerde Kerken behoorde. In de loop der jaren heeft de door hem geleide partij meer en meer een Hervormde opdruk gekregen. Dit is vandaag nog een der belemmeringen van een samengaan, de vorming tot één Protestans-Christelijke partij, van A.R. en C.H.

Tijdens het voorzitterschap van Dr. Tilanus was de verhouding tussen die twee beter dan vandaag. De oudste zoon, Arnold Dirk Willem, wiens eerste naam genoemd is naar een grootvader, die een vurig Kuyperiaan was, is thans voorzitter van de Unie en de heer Beernink, fractieleider in de Tweede Kamer. Het is vooral de laatste, die toenadering van de twee grote Christelijke politieke partijen afwijst en van een fusie niet wil weten. Zeker tegen de zin van Lohman, die aan het einde van zijn leven, hereniging noodzakelijk achtte en niet altijd gelukkig was over de houding van zijn eigen politieke vrienden.

Mijn archief komt me hierbij ten bewijze te hulp. Het bevat een eigenhandig geschreven brief van Jhr. A. F. de Savornin Lohman van 1 april 1922.

Het dagblad "De Standaard" vierde zijn gouden jubileum. In de pers was daar grote aandacht aan besteed. "De Nederlander," eens het lijfblad van Lohman zweeg in alle talen. Lohman schrijft:

"Hedenavond tot mijn verwondering bemerkend, dat het dagblad waarvan ik tot voor enige maanden hoofdredacteur ben geweest, geen melding gemaakt heeft van het heden door U gevierde jubileum, gevoel ik mij, niet enkel als lezer maar ook als Christen, gedrongen mijne hulde aan te bieden aan hen, die aan den bloei en het voortbestaan van Uw blad hebben medegewerkt.

Ondanks mijne, ook door medewerken betoonde, sympathie, om de U bekende redenen een eigen blad op te richten, dat soms wel met de grooten stichter van uw blad in botsing kwam, toch hebben beide bladen steeds denzelfden koers gehouden niet als feindliche Brüder, doch steeds gedachtig aan den stelregel van Von Moltke: getrennt marchieren, vereint schlagen.

(Vervolg op pag. 2)

In dit nummer

DE A.R.S.S.

Vraag: We lazen in Calvinist Contact dat u en Rev. K. Hart nu lid van de A.R.S.S. waren geworden. De vraag lijkt me gewettigd: hoe zit dat? —B. te B.

Antwoord: Op deze vraag en dezelfde in andere bewoordingen wil ik graag antwoorden. Rev. K. Hart kan als hij wil wel voor zichzelf spreken. Zijn bezwaren waren andersoortig dan de mijne.

Ieder die mijn artikelen in De Wachter en in Calvinist Contact gelezen heeft weet dat ik nog al wat critiek had op de ontwikkeling van de A.R.S.S. Nimmer op het doel om de studenten die aan de neutrale universiteiten studeren, voor te lichten en te laten zien wat echt christelijke wetenschapsbeoefening inhoudt. Onbevooroordeeld lezen van mijn artikelen moet bij de lezers steeds de gedachte gewekt hebben dat het mij terdege speet dat de organisatie van de A.R.S.S. niet zo was dat ons gehele volk zich con amore achter het doel — dat door mij steeds hoog geprezen werd — kon plaatsen.

Niemand is er onkundig van gebleven dat ik het werk dat de A.R.S.S. verrichtte noodzakelijk vond. Ik zal u niet vermoeien met citaten uit mijn artikelen om dit waar te maken. Ik heb het niet onder stoelen of banken gestoken. Voor dat werk heb ik ook steeds de A.R.S.S.-ers lof toegezwaaid.

Ik heb echter veel nadruk gelegd op het lidmaatschap van deze organisatie, waarin ik medezeggenschap wenste van alle en vele leden. Tenslotte schreef ik: "Nu ga ik de strijdbijl begraven. Ik wierp hem liever in een diep meer. Maar dat kan nog niet. Overigens hoop ik toch dat als hij weer opgegraven wordt het een archeologische vondst is. Want als er iets is waaraan ik een hekel heb dan is het een broedertwist."

Helaas werd ik later weer in de discussie betrokken, en heb toen enkele artikelen geschreven, ook in Calvinist Contact o.a. over het Creed.

Tenslotte meende ik in april van 1966 toch een aanvraag om lid te worden van de ARSS bij het bestuur te moeten indienen. De aanvraag werd officieel ter hand gesteld aan Dr. P. G. Schrotenboer op de conferentie van het Eastern Canada Ministers' Institute, waar Rev. K. Hart en ik, en vele andere collega's aanwezig waren.

Twee redenen hebben mij daartoe geleid, of eigenlijk drie. Ten eerste vernam ik van leden van de ARSS en uit persuitlatingen in Calvinist Contact dat er een kentering kwam ten aanzien van de organisatie. Een reorganisatie was op komst. Men wilde trachten het ideaal van één lidmaatschap te verwezenlijken, en de woorden die de nieuwe voorzitter, Rev. A. H. Venema van Vancouver, op de ledenvergadering begin 1966 sprak waren zeer moedgevend. En hij was ook een van de leden van de "constitution revision" commissie.

Ik heb me toen afgevraagd of het goed zou zijn te wachten met mijn aanvraag om lid te worden totdat eindelijk de wijzigingen van de constitutie hun beslag zouden hebben gekregen. Ieder weet echter dat zoiets geruime tijd in beslag neemt, en moest ik nu eigenlijk geen vertrouwen hebben in de leiding van de ARSS dat men toch werkelijk een vereniging wilde waarvan ieder die "goed gereformeerd" was ook inderdaad volwaardig lid zou kunnen worden? Na wat ik hoorde en las had ik inderdaad dat vertrouwen.

Ik besloot om niet op de finale te wachten, maar mee te werken ook in het tot stand komen van een goed werkende organisatie, die van zo groot belang is voor de voortgang van het werk onder de studenten, dat zo dringend noodzakelijk is.

In de tweede plaats verzekerde men mij dat mijn aan het bestuur toegezonden en in Calvinist Contact geplaatste critiek op het Educational Creed toch eigenlijk geen wezenlijke verandering van het Educational Creed betekende, het was meer "modification" dan "alteration".

Al vond ik het persoonlijk jammer dat nooit op deze critiek werd ingegaan, ik aanvaardde deze verzekering met graagte, daar ik van meetaf mij steeds zo vol belangstelling aan deze beweging gegeven had. Er waren niet veel Unionville Conferences die ik miste. En ook had ik reeds geschreven: "Het moet toch mogelijk zijn over dit creed van gedachten te wisselen, en het eventueel te veranderen, *zonder evenwel met de leidende gedachtengang er van in strijd te komen.*"

En vooral dat laatste meende ik, want met de leidende gedachtengang ervan was ik het van het begin af volkomen eens.

De opmerkingen die ik over het creed gemaakt heb zijn toch in elk geval zo gewaardeerd dat ze blijkbaar "in file" blijven om als het creed nog eens herschreven wordt onder de loupe te worden genomen.

Een derde, bijkomstige maar toch wel belangrijke reden was dat de plannen zover gevorderd waren, dat Dr. H. Hart genoemd werd als de toekomstige leidende figuur in de ARSS, en ook als zodanig naar Canada zou komen. Hij zou eerst helpen de organisatie op te bouwen, om daarna zijn tijd te kunnen geven aan zijn werk onder en voor de studenten, onze studenten die aan de neutrale universiteiten studeren. En nu kwam de vraag op mij af: moet ik nu aan de kant blijven staan als toeschouwer? of moet ik zoveel als mogelijk is meewerken dat de arbeid van de ARSS, en dus ook de arbeid van Dr. H. Hart slaagt? De aandrang om echt mee te doen door verschillende leden van de ARSS op mij gedaan, alsook het artikel van Dr. A. Vandermaas in Calvinist Contact, die zelf uit ervaring wist wat het was aan een "secular" universiteit te moeten studeren, noopten mij om van harte te gaan meewerken aan dit grootse werk van deze vereniging.

Ik ben van mening dat nù nog afzijdig blijven staan van predikanten ook anderen zal verhinderen hun volle medewerking te geven aan een organisatie die goed georganiseerd wil zijn, en zich wil werpen op de ontzaggelijke taak onze studenten te laten zien dat we niet alleen als christenen wetenschappelijk bezig moeten zijn, maar dat voor alles onze wetenschap christelijke (gereformeerde) wetenschap zal moeten zijn.

De verantwoordelijkheid om afzijdig te blijven staan durfde ik niet op mij te nemen. En persoonlijk ben ik ontzaggelijk blij dat de reorganisatie van de ARSS de broedertwist heeft beslecht.

We gaan nu samen verder, en op dat samen wil ik de nadruk leggen. En ik wil ieder, die wil meewerken aan de bevordering van echt christelijke (wat voor ons hetzelfde is als gereformeerde) wetenschap uitnodigen mijn voorbeeld te volgen.

Het gaat er om dat onze studenten leren verstaan wat "Reformed Scientific Studies" zijn. En ik ben van mening dat we in Dr. H. Hart een man gekregen hebben, die door zijn inzicht en opleiding in staat is onze studenten te leiden op de rechte weg.

En hij is niet de enige. Zij, die gerefereerd hebben op de conferenties en wier referaten in druk gegeven zijn, hebben blijk gegeven onze studenten voor te gaan op de rechte weg.

Laten we er samen voor zorgen dat Dr. Hart's tijd, die hij moet wijden aan de promotie van de ARSS zo kort mogelijk kan zijn, opdat hij al zijn tijd zal kunnen geven aan het onderwijs dat onze jongens die aan de Canadese universiteiten studeren zo heel erg nodig hebben.

Laten we samen een sterke organisatie bouwen, waarin leden en contribuanten door hun gebed en gaven bezig zijn dit werk mogelijk te maken onder Gods zegen.

J. Van Harmelen

BEELDEN VAN EN UIT NEDERLAND

(Vervolg van pagina 1)

Steeds zal ieder den oprichter van De Standaard bewonderen, den moed en het doorzicht te hebben gehad, op een tijdstip waarop ons volk nog zoo weinig politiek ontwikkeld was, een blad te stichten, dat de Christenen tot een politieke kracht heeft ontwikkeld, waarmee het zich "intellectueel" noemend deel des volks meer en meer heeft te rekenen. Alleen een man van zijne gaven vermocht dat."

We zijn 44 jaar later.

Het getrennt marchieren is er nog wel, het vereint schlagen niet. De beide christelijke partijen staan verder van elkaar dan toen. En dat terwijl van socialistische en liberale zijde de aanvallen op het bestaansrecht van christelijk-politieke en sociale organisaties bij de dag toenemen.

Kerkelijke inzichten hebben ook hier gefrustreerd.

Daarom mag met te meer blijdschap de samenwerking van de Nederlandse Hervormde Kerk, de Gereformeerde Kerken en de Christelijke Gereformeerde Kerken in de aanbeveling van de actie "School-slag" worden vermeld.

De School-slag bedoelt 5 miljoen gulden bijeen te brengen tot steun aan het vrije christelijke onderwijs met name in die landen, waarin reformatorische christenen en kerken een minderheid vormen, of waar het christelijk onderwijs een belangrijke apostolaire functie heeft.

Bijna een miljoen kranten "Schoolslag", een actie voor vijf werelddelen, zijn in Nederland verspreid.

In de week van 19-26 november wordt de "slag" geleverd. Krijgt men geen enveloppe thuis om de giften in te doen, dan — zo wordt gezegd: "pak een girobiljet en vul daar dan zulk een bedrag op in, dat u zegt: "Nou, dat is een rib uit mijn lijf".

Ook Canada behoort tot de vijf werelddelen.

De zestig christelijke scholen en de 4 High Schools hebben daadwerkelijk de sympathie uit Nederland nodig. Speelman schrijft, dat er grote behoefte aan een kweekschool bestaat en er een tekort van vijftig leerkrachten is.

Wij twijfelen niet of Nederland zal ook nu, na India en Tibet, diep in de beurs tasten, ondanks het protest van Christelijke onderwijzers bij het openbaar onderwijs, die verwijten richtten aan de Synode der Hervormde Kerk.

• •

Op het politiek terrein blijft het mistig. Schmelzer's formatie-poging is mislukt. Dr. Beel, vice-voorzitter van de Raad van State, een expert op dit gebied, mag de stukken aan elkaar lijmen.

Cn.

INGEZONDEN

UNION SECURITY

If you were to ask, especially in Ontario, what the Christian Trade Unions of Canada is, then most people would reply "It is another Christian labour movement next to the Christian Labour Association of Canada. The C.T.U.C. however, believes in compulsory check-off". The Board of the C.T.U.C. feels that this is a regrettable misunderstanding which should be cleared up, especially in the light of the deplorable situation of two Christian labour movements in Canada. *Union Security* as practised by the C.T.U.C. has always been called *Compulsory check-off*. We of the Board dare not think of the damage done by our unfortunate choice of this misleading term. We are indeed sorry for the confusion we have caused, but we wish it understood and accepted that we never intended the compulsory check-off in the sense of having the power to compel.

The purpose of this statement then is:

1. To clear up any misunderstanding regarding the position of the C.T.U.C. on this matter of *Union Security*.
2. To clearly define what the C.T.U.C. means by *Union Security*.
3. To show that *Union Security* is necessary in the effective operation of a union.
4. To point out that the application of the principles of *Union Security* as practised by the C.T.U.C. does not imply coercion (i.e. forcing a man against his conscience).

To many people *Union Security* implies compulsory membership or closed shop. In contrast with this belief the constitution of the C.T.U.C. explicitly states:

"To reach its aim the CTU of C shall: protect the right of each worker to join and remain a member of a union of his free choice; and oppose all efforts by any union to force employees as a condition of employment to join or to remain members of any union against their will." (Article IV, Objectives # 7).

No person shall, therefore, be hired or fired on account of his union membership or be forced to join the union as a condition of employment. However, the union does need some form of security. The union is bound by law to look after *all* the workers under its jurisdiction. Thus all workers benefit by the action of the union whether they are members or not. Therefore, all the workers are morally obligated to share in the costs incurred by the union. Because there are workers who would not voluntarily do their share, the union should have the right to see to it that these people do meet their obligations in order that the workers as a unit may be united. If however, a worker has conscientious objections to paying dues to the union, he may choose to have an amount equivalent to the union dues deducted from his pay and sent to a *charitable organization* of his choice, provided he makes his objections known to the union in writing. In this way the C.T.U.C. is ensured of the proper financial support from those for whom it works, while at the same time honouring the conscience of those individuals who are not in agreement with the principle of the C.T.U.C.

Also the union must have security from management. This is not to indicate a basic distrust of management or to set up an arbitrary class struggle. This is merely a realistic awareness of the presence of sin — of the fact that not all men are honourable. Without some form of security, management could cripple the union by hiring non-contributing workers. This would force the union to limit its activities and would allow other unions to muscle in.

Union Security practised in this way is neither coercive nor forces men to violate their conscience. It will, however, keep the workers united and keep the strength of the union from being dissapated, a fact which will prevent other unions from taking over. We of the C.T.U.C. are convinced that in this legitimate way the principles on which our organization is based can be made to bear fruit in the field of Labour.

The National Executive
Board of the C.T.U.C.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Arbeid

Dit jaar nam het Ontario Parlement een wet aan, waarbij discriminatie bij werkverlening wegens leeftijd verboden werd.

Art. 5 van deze wet luidt:

"Geen werkgever of persoon optredende voor een werkgever zal,

(a) weigeren een persoon in dienst te nemen of in dienst te houden of een persoon achterstellen met betrekking tot werkverlenen of elke vorm van werkzaam zijn; of

(b) bevordering weigeren aan een in dienst zijnd persoon,

wegens zijn leeftijd".

Deze Wet verbiedt discriminatie bij werkverlenen, in verband met aanstellen, behandeling, ontslaan en zo voort, tegen personen tussen 40 en 65 jaar op grond van leeftijd. De Wet verbiedt eveneens een discriminerende behandeling op grond van leeftijd in verband met het lidmaatschap van een vakvereniging.

Deze Wet valt onder de competentie van de Ontario Human Rights Commission.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

GOOSE and GANDER

by Dr. R. Kooistra

The Globe and Mail of Oct. 17th published an editorial entitled *Equality in the schools*. It dealt with a brief submitter by the Separate School Trustees' Association in which the association explains that the Roman Catholic schools still receive a per pupil amount which is considerably lower than the public schools. This is not the intention of the law. In 1963 the Ontario Foundation Tax Plan of Premier John Robarts was accepted, the objective of which was, to quote the Premier, "to provide each school board with sufficient revenue to finance adequately the educational program which it deems essential and sufficient for the local community.

The editor of *The Globe and Mail* is quite willing to meet the demands of the brief of the Separate School Trustees' Association. which we appreciate.

But the remarkable part of the editorial was what was said in the last two paragraphs, which we will quote in full:

"One may regret that it should be found necessary to impose religious divisions on the pursuit of knowledge, particularly on children in their formative years; and one may hope that in time the disadvantages of such an arrangement — not just in the financial or administrative sense — will be more widely acknowledged.

But the dual system is likely to be with us for a long time yet and as long as it is, every effort must be made to ensure that its inherent inequities are neutralized. The association brief merits the careful study which Education Minister William Davis has promised it."

I found all this rather disturbing. Therefore I wrote a *letter to the editor*, but it was not published.

Now, it might also be that among the readers of *Christian Courier* there would exist some difference of opinion in this respect. We do have people who see it and those who don't see it or who see it differently. This is not too tragic as long as we keep on talking to each other. Only a few days ago I met a brother who told me: "I am mellowing my criticism on the Christian school!" Well, yes, things need time to grow and to mature.

It is easy to raise objections against our private Christian schools, but, according to me, it is impossible to raise such weighty objections that the advantages would not by far outweigh the objections.

But suppose, you have problems here, or you want to know why we defend our Christian schools. Then I invite you to listen to what I wrote to the editor of *The Globe and Mail:*

In your editorial of October 17, *Equality in the schools*, you regret that "it should be found necessary to impose religious divisions on the pursuit of knowledge, particularly on children in their formative years", you express the hope that this situation "in time" will change, but you assume that the "dual system" (of education) is likely to be with us for a long time yet".

The quotation puzzles me, to state it very mildly. Are the editors of *The Globe and Mail* still of the opinion that there is something like a "pure" pursuit of knowledge in which one is not bothered by religion? I can hardly believe this. But if this might be the case, please, consider the following three points.

a. At present the public schools of the province of Ontario are not religionless. In the regulation regarding the religious teaching in the schools, one reads: ". . . the schools of Ontario exist for the purpose of preparing children to live in a democratic society which bases its way of life upon the Christian ideal". Whatever this means, this statement denies the idea of a 'pure' pursuit of knowledge. It also reveals that religious education extends itself far beyond the period of religious instruction, which may not take more than 30 minutes a week. Mr. Robert Nixon was right when he concluded that this statement commits our public schools to the 'indoctrination of a kind of watered-down, middle-class pseudo-Christianity'. Since the public school has its religion, others should have the opportunity to have their religion determine the pursuit of knowledge in the schools where they wish to send their children.

b. Another official statement is to be found in the 1960 "Programme of Studies for Grades 1 to 6 of the Public and Separate Schools". In this document the aim of all education in the elementary schools is defined as an attempt "to lead the child to choose and accept as his own those ideals of conduct and endeavour that a Christian and democratic society approves". Apparently the pursuit of knowledge includes the choosing of a set of ideals.

One wonders whether our society is automatically Christian as well as democratic. Will this also automatically be prolonged?

If the democratic society would accept an autonomous 'new morality', would this morality by this token be acceptable as a Christian ideal? But sure enough, the school has its religion, be it that according to an other editor of *The Globe and Mail*, Mr. J. Needham, this religion is 'not Christianity or any variety thereof . . . not Judaism or Buddhism or Zoroastrianism . . . (but) materialism — the pitiful doctrine that man's chief purpose on earth is to make money and a mass of junk — . . . a religion which will be crammed down their throats till they gag and refuse to swallow it' (April 23, 1965). Even the religion of materialism prevents a 'pure' pursuit of knowledge. I even presume that there exists already some religious contamination in the heads of the six-year olds as they enter the halls of wisdom.

c. When our Lord Jesus said: "Ye cannot serve God and mammon" (Matthew 6:24), He taught us that one cannot serve two masters at the *same* time. He presupposes that one always serves *a* master, be it God, mammon or something else. No pursuit of knowledge exists without religious direction and this direction qualifies the pursuit itself. For this reason I don't want it to be imposed on my children that there are people who teach a religionless or religionfree pursuit of knowledge—for I know that *this does not exist*, it originates from a false religion called *scientism*.

For these reasons I agree that the Roman Catholic schools should not receive $85.70 per child less than the public schools. But what about those Protestant parents who pay for the public schools and besides this also build and maintain their own Christian schools? Apart from what they pay in taxes, they 'save' the government more than $2,000,000 for the education of approximately 7000 children at a cost of approximately $300.— per child per annum.

Recently the Province of Alberta has decided to recognize these schools, and the State of Michigan in the U.S.A. passed legislation to give certain grants for pupils of Christian schools, but when will Ontario fall in line and grant the equality to which the Bill of Rights and even common sense seems to entitle these parents and children? Compared with the separate and the public schools it could be argued: what is sauce for the goose, is sauce for the gander.

HEAD INJURIES

by Dr. J. Van Belle

A very common picture in the Emergency Department of any city hospital is a frightened mother with a small child on her arms. Often the child has a cut in his head of in the face. It may have hit the edge of the coffee-table or fallen out of bed; swings seem to like to run into the heads of small children and radiators are also a nuisance in this respect; falls from bicycles often result in close contact of the head with mother earth.

The reaction of the child is often screaming and incessant crying, which may sound terrible to the mother, but which is actually the best thing that can happen. This often indicates that the worst thing that happened was, that the child has cut itself. The best informed mothers will clean the wound with soap and water. When bleeding is bad they will get a sterile bandage out of their medicine cabinet and apply pressure. This will usually stop any bleeding within minutes. (Some nationalities have more drastic solutions, Cold tea, ground coffee, sugar or salt may be found by the doctor in the nasty little wound. To follow their example is not advisable!) When the cut is large the doctor shall have to put in a few stiches. This is done under a local anaestetic. Except for a prick to put in the freezing the procedure is painless. The wound must be kept dry and the stiches can come out in 5 to 7 days.

When the blow on the head is hard or when the child is temporarily unconscious the situation is more serious — even when there is no blood to be seen. Here an injury inside the skull is possible — the brains may be damaged. They may simply be 'shaken up' (called a concussion) or there may be a tear of, or bleeding into the brain tissue. Also the skull itself may be fractured (broken) or a blood vessel on the outside of the brain may bleed, gradually forming a large clot that can compress the brain.

The child may be in a very good condition just following the accident. Then gradually it becomes sleepy, starts to complain of a headache, starts to vomit and can go from bad to worse. The doctor who examines the child initially has to be very careful. He will assess the state of the Nervous System and often order an X-ray of the skull. If all this is found to be in good order he may send the child home. Now the parents and guardians have a heavy responsibility. Evidence of the more serious injury may only show up over the next 24 to 48 hours. This means that the child has to be watched for abnormal sleepiness and must be awakened every 2 hours during the night following the accident. If the child appears to become sick: back you bring him to the Emergency Department.

It is also possible that the child will be unconscious right from the time of the accident. In such cases there are often more injuries as well. Before the patient is moved it is of prime importance that some first-aid treatment is given at the scene of the accident. It is not my intention to discuss these here in detail, that is beyond the scope of this article. Normally the ambulance will be there in a matter of minutes and the men serving on these all know about first-aid treatment. If you happen to be the only one at the scene of the accident the most important things to do are: Make sure the patient can breath, apply direct pressure to large bleeding wounds and call for help.

In Summary: With head injuries as well as with other injuries the rule is: do not panic and be sensible. Always have some sterile dressings at hand and I hope that there is no problem of finding soap and water in your house. The bleeding usually looks worse than it is and simple pressure applied over the very same spot where it comes from will stop it.

Also accept the responsibility as a parent to watch the child carefully for 24 to 48 hours when the doctor tells you to do so. To wake up every 2 hours during the night is no fun but when it is not done the consequences can be very serious.

THE WORLD AROUND US

"DER DICKE" IN A TIGHT SPOT

by John Vriesinga.

"But do we always automatically have to say yes to anything you decree?" a supporter of the West German Chancellor Ludwig Erhard once asked his "master".

"No, you don't have to do it automatically, as long as you do it," Erhard shot back at him.

The incident is perhaps characteristic of the bluntness that has brought the German statesman to what now (Nov. 7) seems the end of his political career. "Der Dicke", as Erhard is popularly known, has worked himself into a tight spot, and it'll be very hard for him to get out of it without serious bruises.

Ludwig Erhard was the heir (not-so-apparent) to the aged Conrad Adenauer who led West Germany back to a position of honour among the nations of the world. Under Adenauer Erhard was the man who charted his country's new economic course which led it to its present state of prosperity. But he inherited the chancellorship only because he happened to be next in line and against the wishes of Adenauer.

In Germany the chancellor, or prime minister, is not necessarily the leader of the strongest political party. He is not necessarily the leader of a political party, period. Erhard was brought to the position because his party happened to be the governing party and because of some unwritten code of political ethics which decrees that a man should have a turn at the helm after he's been in the forefront of party life for quite a while. When Adenauer was forced to resign because of his age it just happened to be Erhard's turn.

Why did Adenauer (and with him many others) not favour Erhard? Because of his lack of political skill. He had all the qualifications for a good statesman, except the smooth persuasiveness that is supposed to be a must for survival in political life. And often for the survival of the party he represents as well.

In the case of Erhard, his party is the CDU or the Christian Democrats. Actually the party consists of two separate ones: the CDU and the CSU, or Christian Socialists. But the difference is mainly regional; to all intents and purposes they form together one party.

The CDU did (and does) not have a majority in the West German version of parliament: the "Bundestag". They held only 245 of the 496 seats. Their most powerful opponents are the Social Democrats or the SDU, under the leadership of the widely known mayor of Berlin, Willy Brandt. The Social Democrats held 202 seats. This situation left West German's third political party, the Free Democrats, in a position of great power, even though they held only 49 seats. The party which gained the support of the Free Democrats could govern with a majority support in the Bundestag. The support, of course, was given only at a stiff price, paid in the form of concessions to Free Democratic ideas and desires.

Of late there has been increasing unrest among the Free Democrats about the support given to Erhard. His blunt attitude irked many supporters, and his simple, straightforward policy making finally led him into a situation where four Free Democrat cabinet ministers threw up their hands in despair. The reason given for their resignation was that Erhard wanted to raise taxes to the tune of a billion dollars. And here we find an international connection.

Some time ago the United States started pressing the Germans for a greater participation in the defence of Europe. West Germany wants a decisive voice in the atomic weapons field. They would like to have the disposal of atomic weapons themselves, rather than let the Americans be in charge of such weapons on German soil.

The Americans have been stalling, because of violent Russian objections against such a move. Instead, the Americans said: you can show that you mean business. We will either withdraw our troops from your country and let you defend yourself, or we will keep our troops there, but you have to help finance them by buying from us more weapons.

Erhard has given in to that pressure. Actually he didn't have very much choice, because the United States doesn't have the obligation to either give German military leaders atomic weapons, or to keep their troops there indefinitely. The only alternative would have been to part with the U.S. altogether, and that would have meant the end of hopes for re-unification of East and West Germany for years to come. It was simply unthinkable.

So his going along with the American suggestion brought on the need for buying more weapons to help finance the American troops in Germany. Buying more weapons made it necessary to have more money. And increased taxes is the only answer governments have for such problems.

When Erhard announced his plan to increase taxes the four Free Democrats said: no. They no doubt felt that it was Erhard's lack of political skill which had caused the situation. Even many of his followers within the CDU balked at the prospect. The other half of his own party, for instance, under the separate leadership of Frans Josef Strauss, is, like France's De Gaulle, quite strongly opposed against American intervention in German (or European) matters. And this political blunder, giving the Americans in effect a stronger hand in German affairs at the cost of German money, would not sit well with him.

West German Chancellor Ludwig Erhard

At the moment Erhard is still trying to patch things up, but it doesn't seem very likely that he'll get anywhere, eiher with his own party or with the Free Democrats. So it's probably "schluss" for Erhard. Somebody else will have to take over. Quite likely another Christian Democrat with more political acumen, who can gain the confidence of the Free Democrats and take up where Adenauer left off.

The Social Democrats won't be too anxious to take over at this point. They would merely earn the blame for any setbacks in the economic sense, which seem unavoidable. Besides, it's dubious whether the Free Democrats would support them, according to all reports.

The publicity this German political crisis had in the Canadian and American press illustrates what a come-back West Germany has made since its humiliating defeat.

And the moral of the whole affair: political ethics in our world are way too complicated for a man who is simple and straightforward.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

5

WHY DID THEY COME (1)

What made so many Dutch people in these last twenty years decide to sell homes and lands and businesses, to leave relatives and friends, to undertake a long journey across the seas, to face the uncertainties and the hardships of settling in a new country? These are not small matters. There must be good reasons for doing so. What were they?

No doubt there were many reasons. Not all were equally urgent, and not all the immigrants came for all these reasons. But it seems to me they can be summed up under three heads:

the natural propensity of the Dutch toward emigration;
difficult conditions in the homeland;
inviting opportunities in Canada.

The history of the Lowlands shows a propensity, a readiness, on the part of their people, to leave the fatherland and settle elsewhere. Not that these folk do not love their country; of course they do. But circumstances have brought that on.

Holland is a small country covering scarcely 15,000 square miles. It is exposed to the North Sea on the north and on the west. To a large extent it has been conquered from the sea. Many have been the battles waged with the elements, many the ships and lives lost. In recent years some of the polders have been drained and made into productive land, but the additional room thus gained is largely taken up by more and wider roads, industries, growing cities, and the like. Holland is still a small country.

Until lately it had few natural resources. There was some coal, not much. The tremendous amount of natural gas about which we read of late was discovered only a few years ago.

So our Dutch forefathers took to the sea. It was their natural element. They built small ships for fishing, fleets of them. When these fleets went out at stated times that was a community event. They went out upon the waves, stayed out weeks on end. They made contacts, for instance, with their English neighbours, and we are told that that accounts for the many English words which occur in the Frisian language, words which these fishermen heard and brought home. Often they came home with loads and loads of fish. Some times they perished in the angry sea. But the sea was their element.

Others went out, farther, to trade, farther away from home. They fought battles with the British and the Spaniards and robbers on the sea who tried to stop them and take their goods away. Think of De Ruyter, Tromp and others!

Among these were many who settled in foreign lands, stayed there, made their homes there. Ceylon at one time was a Dutch possession; the leading citizens were called burgers and the name still lingers. Indonesia was for many, many years a rich empire which brought the Dutch a lot a gain, and what a shock it was to them to have to surrender this! New Guinea was long under Dutch rule as the name of its leading city, Hollandia, brings to mind. The South African Republic of which we hear so much of late began as a settlement of Dutch traders, little realizing that they were laying the foundations of a new nation. The West Indies to this day are under the Dutch crown. In South America, in Argentina and Brazil, there have been Dutch settlements for years. In the United States there are millions of people whose ancestors came from Holland in years gone by or who themselves came over in recent years. More examples might be added. Thus the Dutch have been a sea-going people, moving to other lands around the world. That is what I meant by a natural propensity to emigrate.

In the case of Bible-believing Christians there is a religious angle to this too. To man just created God said, "Be fruitful and multiply and replenish the earth." There were to be families, generation following generation. There were not to be limited to just a certain part of the earth but to claim all of it. That was in many cases one of the reasons for emigration. In my conversations with immigrants in Canada that element often came in. When certain families were thinking of going and others to the country of their birth and objected that they should be loyal appreciate the blessings enjoyed there, someone would be sure to answer that after all God had said, "Replenish the earth." And did not God call Abraham to leave his country and kin to go to a land that He would show him? And might it not be that God even today was moving some of His people to another land for His purpose? It may not be by a voice from heaven but it may come by an inner urge to go. I know that at least a number of our immigrants spoke of it. And the Christian Emigration Central office freely used it as an encouragement for people to go. This served to strengthen the propensity of the Dutch to go elsewhere, the first reason for the recent immigration.

The second was difficult conditions in the homeland.

I put them down as I read about them, heard them from our immigrants, saw them on a visit to the Netherlands with my good wife in 1954, and recall the days of my youth there. The picture may not be completed but enough to give some idea as to why they left.

As time went on Holland with its heavy birthrate became more and more crowded, one of the most heavily populated countries in the world. If you can imagine about 10,000,000 people in a territory of scarcely 16,000 miles, around 700 people per square mile, you can see that it must be pretty full. Today there are about 11,000,000 or more.

In such a country life becomes very competitive: you have to fight for a place to live, for work, for the means of life. Many of us noted that our immigrants in general were aggressive. There was a reason.

Under such circumstances life has to be more regulated: it is so easy to get in your neighbour's way or to be pushed around by him. So you get a rash of regulations. For instance, you cannot open a little store without an examination for license. You must pass a test for the important task of selecting potatoes. You must have license for this and for that. If you want to build a house you must submit your plans to the proper authorities. If some detail does not please them you can start all over again, maybe after waiting weeks for their answer. I remember the story of an immigrant who was in need of repairs for some machine, who was sent from one place to another until he had covered the country from one end to the other!

To enforce all these regulations you get an army of officials, bureaucrats, "pennelikkers", who like to act important, looking down your neck. Taxes go up and up. There are stacks of reports to be made out. Many became disgusted and decided to get out.

There was a great shortage of houses. If you owned a house and had extra room you were obliged by law to share it with others. There were young couples — we heard some of their stories — who postponed their marriage for years because there was no place for them to live. Some decided to marry, lived in with relatives, began raising a family: when they had a number of children they could make a claim of necessity and would be placed on the list of those entitled to housing. Thus at last they might acquire a home. But a good many others decided not to wait but to leave.

Opportunities for farmers became less and less. Because of modern machinery, requiring less men to do the work, the tendency was to larger farms with less help. Some renters were squeezed out. Roman Catholic farmers, in former days mostly in the southern part of the country, began moving north taking up farms which otherwise might have been used by Protestants. So a number of farmers felt compelled to go elsewhere.

The Roman Catholic trend north was an indication of their gain in population. By this time they constitute about 40 percent or more of the nation. One can see the day come when they will have the majority. Already Holland is by many considered a Roman Catholic country. For years now the Catholics have had a prominent part in the government. This too was a consideration which helped to influence Protestants by conviction to leave: they just did not like to think of living in a country so largely Roman Catholic.

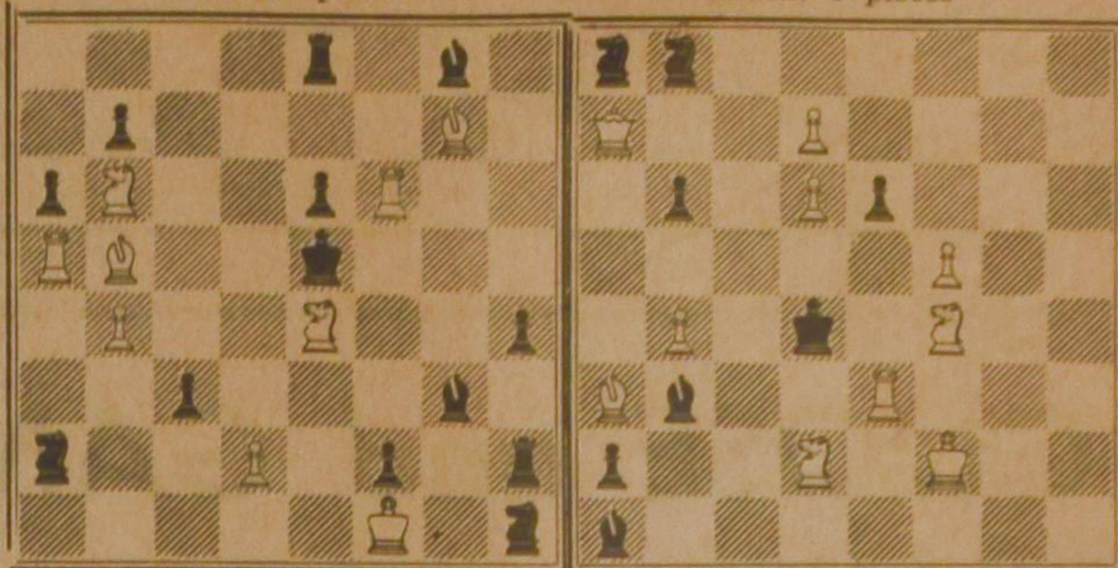
(Continued the next time.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN NOVEMBER

No. 230	No. 231
Author: S. Loyd.	Author: P. Layer.
Black: 13 pieces	Black: 8 pieces

White: 9 pieces	White: 10 pieces
White to play and mate in three moves. 4 points	White to play and mate in two moves. 2 points.

NOTES

1. The last series in this month seems to be the hardest one. Loyd's products are never easy, as we have experienced more often. Layer prepared something quite original for us.
2. No. 230 has two possibilities of discovered check right from the start. How can such a problem be that difficult? If your solution is complete, including all variations, you will gain four points.
3. Mr. Layer renders many services to our contest. I like to express our appreciation to him on behalf of our enthusiastic CC chess club. You should indicate the key move of 231 plus the threat, if there is any.
4. Solutions of all November problems should be sent in on or before the 20th of December. Those living outside of Ontario have time till Christmas.

An early warning system for earthquakes

The physicists' new maid-of-all-work, the laser, may find its latest application in earthquake prediction, if a series of experiments now being carried out in the United States are successful.

A laser offers an extremely high-powered source of energy, rather like a supercharged light beam. Like ordinary light, it can be focussed into a very thin pencil and, in this form, it can be transmitted over considerable distances — much further than any light, however powerful, could travel.

This characteristic has led to its development as an aid in long distance precision measurement such as the alignment of tunnel bores (1). The present work on earthquake prediction is an application of the same principle: the laser is used to measure the fractional moves that occur in rock formations when they are subjected to the great stresses that cause earth tremors and quakes.

To measure these minute movements which take place as the rocks bend before fracturing, an extremely long laser beam is employed — as long as two or three miles — which will indicate a shift of as little as one thousandth of a millimetre. It is hoped that, in earthquake prone zones, the new technique will find a useful application by giving an advance warning of earth movements which prelude an earthquake.

(Unesco Features)

From the Mailbox

Dear Editor:

I would like to make a few comments about the article: Sermons from Science Expo '67 in the Christian Courier October 21, signed P.T. It is especially point 4 in the evaluation which is not only typically Christian Reformed (namely: yes, — but . . .) but which is also absolutely incorrect. The argumentation in point 4 sounds logical, but is absolutely based upon a wrong assumption and therefore the conclusion is wrong. Because of this wrong reasoning many readers might be led to the opinion that this is not for us (Calvinists). Therefore we do not cooperate nor participate in such an evangelical program, but simply let other evangelical Christians do the hard, but rewarding work for the Lord Jesus. I hope that this letter might lead many of our young people to thinking again about cooperation with other evangelical Christians in different programs. It is what we *do* for the Lord that counts. Our typical Christian Reformed "hands off policy" often results in doing precious little with regard to the primary task of the church — to evangelize. Perhaps we ought to study Phil. 1:15-18 and see what this means with regard to cooperating with other evangelical Christians in preaching Jesus.

The wrong assumption of the writer of the article is found in the statement: ". . . I firmly believe that by attempting to proof (*sic*) the existence of God they do short of the glory of His greatness." Who says that this "attempting to prove the existence of God" is the aim of Sermons from Science? It is the writer of the critical evaluation! Personally I have seen several films and presently I am in contact with the Sermons from Science Expo '67 committee, but I have never received the slightest impression that the aim of the whole program is "to prove the existence of God". The aim according to my own personal observation and experience is to present Christ as the Saviour from sin. This is the aim of the films with the counseling program afterward. To my mind this is a witness to Him who said: "I am the way, the truth and the life." "Only the Holy Spirit is able to bring us and anyone at the feet of the cross," says the writer. No one denies this. But the Holy Spirit uses means! The films combined with the counseling and follow-up program afterward has been a tremendous blessing for many people in coming to know Christ as their personal Saviour.

I would challenge the writer to present a better and more biblical way of presenting the gospel of Jesus Christ and glorifying the greatness of God in creation as well as in salvation than through this particular program. I get a bit angry when reading a statement such as this one: ". . . at this point particularly our fellow Christians do not speak the language of the Bible." Sermons from Science does not present a vague idea of a God but it very clearly relates the marvels of the universe to *the* God as revealed in the Bible. I begin to doubt very much if the writer really has seen any of these films, for if he has he could not make a statement as quoted above. The approach of Sermons from Science is not only thoroughly Biblical but even Reformed! Almost the first thing we teach our boys and girls is that God reveals Himself in two ways; general and special revelation. We refer to such wellknown passages as Psalm 19. The films do not depend on neither use the method of deductive reasoning. The films are a clear and effective way of testifying to the greatness of God (the God of the Bible) in creation and the love of God in Christ Jesus, this always clearly related to the Bible.

I like to add to this that personally I have volunteered to spend one week of my vacation this coming summer as a counselor in this program at Expo '67. It is my prayer that the Lord will use me with all the other counselors in combination with the program Sermons from Science to bring many people to Jesus. (John 1:42). If anyone wants more information or wants an active part in this ministry feel free to contact me.

Rev. Peter Mantel,
2209 Braeside Ave.
Ottawa 8, Ontario.

REPLY

1. *Cooperation with evangelicals*

I do not oppose co-operation with evangelicals, for I consider them as my brothers and sisters in the Lord. Together we form one family.

Therefore I purposely selected the article of Rev. J. W. Denick, "Contact with other Evangelicals", as an editorial for the issue of November 4 of *Christian Courier*, because I thought we needed to be continuously reminded of what Rev. Denick wrote.

Co-operation with evangelicals, however, does not imply *constructive* criticism to be contrabande.

2. *The evaluation of the program*

You are correct, I did not attend any performances of their films. I sent a letter to the office asking them to send me a number of the sermons from science. They sent me, instead, some pamphlets which, according to them, would be sufficient to acquire the necessary information which would enable me to evaluate the program.

This *informative* material, from which I quoted at length, emphatically states: (I repeat) "Science, as often used to demonstrate the foolishness of faith in God, will *in this way* be used to *demonstrate* in a *most convincing manner* the *reasonableness* of such faith (italics mine). The same idea was repeated in different wording several times. Perhaps the organization should rewrite these pamphlets if it maintains that what the pamphlet indicates is not its objective.

In the meantime I met a former high school teacher who saw several of the films produced by the Moody Institute of Science. She assured me that some of them indeed stress the reasonableness of the belief in God.

3. *The danger involved*

Since the beginning the N.T. church has been tempted in many ways to present the faith of God as being reasonable. Especially in times when scientists attempt to supersede the biblical belief in God, orthodox christians are tempted to defend God by devising proofs of His existence. Today, in a secularized world with its 'death-of-God' movement, we should shun this temptation which has done much harm to the church in previous times.

4. *General revelation—special revelation*

This is a difficult subject. I'll make just a few remarks.

a. Psalm 19 is written for the believer who conceives what the unbeliever does not see, namely, the majesty of God in His creation.

I admit, as I explicitly stated in my previous article, that "God might use the mysteries of the universe as a means which gradually leads persons to the acceptance of the Christ whom we only know from the Bible".

b. Speaking about general revelation, we frequently refer to Romans 1. Yet, Romans 1 also teaches that the heathens respond to the revelation of God in nature by creating a pseudo-religion. This pseudo-religion at times on the surface can hardly be distinguished from the true religion. To avert any confusion in matters of religion let us primarily rely on the Word of God while bringing the good news to the unbelievers.

5. I agree with you that the church to which both of us belong, lacks a zeal for evangelism which is generally found among evangelicals. Therefore I started out by saying, "We should estimate the zeal and the sincerity of these fellow Christians . . . ."

At the same time, I believe that it does matter which method we use in our evangelisitc efforts. Personally I prefer what is often called the comprehensive method, rather than the 'direct' method.

I hope my reply might have clarified my evaluation of the program, Sermons from Science.

Paul Tameling

New model in popular line of car

Van Doorne's Automobile Fabriek, Eindhoven (The Netherlands) this fall have added an entirely new model to their popular line of middle range private cars.

The entirely new DAF 44 is characterized by a lively 40 hp engine, handsome sporting lines, spaciousness, comfort and outstanding road-hugging qualities. Like all other DAF passenger cars, the new DAF is equipped with the reliable Variomatic automatic transmission.

The 40 hp engine gives the new DAF 44 a maximum speed of 76 miles. Acceleration from 0 to 50 miles takes 15 seconds. Gas consumption is claimed to be 35-40 miles per gallon. Window frames, bumpers and hubcaps are made from stainless steel. The stylish two-door body was designed by well-known Italian designer Giovanni Michelotti.

Production of the new DAF 44 — now in the Eindhoven factory — in 1967 will be transferred to the new plant now under construction in the Dutch coal mining area. When completed the new DAF subsidiary will have an annual production capacity of over 100,000 cars of various models.

DAF activities in the mining area are part of the reindustrialization of the Dutch mining district. Mining industry in Western Europe in recent years has been subjected to increasing competition from oil. Huge quantities of natural gas — found in the Netherlands — have added to the very tough competition the Dutch coal mines already had to endure. Coal mines will have to be closed.

It will take years to find alternative employment for the 45,000 workers now in mining industry. Therefore the Government proposals combine a gradual slowing down of coal production with a gradual growth and construction of projects which will provide new employment. Thus during the next two years some 10,000 vacancies will have to be created for the manpower released from the mining industry.

Some 6,000 will find work in the new DAF Automobile plant. Vocational retraining facilities have been extended and geared to the special circumstances in the mining district.

De Achterbuurten ❷

Wij eindigden het vorige artikel met de vraag wie nu eigenlijk gelijk heeft, de huisbaas die beweert dat er aan de achterbuurtbewoners toch niets te veranderen is of sommige sociologen die beweren dat een nette omgeving van de achterbuurtbewoner een ander mens maakt?

Wat hebben wij hierop te zeggen?

Zo eenvoudig als sommige sociologen en idealistische mensen het voorstellen is het beslist niet, zoals ook wel zal blijken uit het vervolg van ons artkel. Toch beschouwen we het als onze christenplicht om de achterbuurtbewoners te helpen en alles in het werk te stellen om de wantoestanden te verhelpen. We leggen ons niet zonder meer bij het probleem neer met de stelling: er is nu eenmaal niets aan te doen.

Wat zouden wij zeggen van een dokter die een ernstige zieke maar aan zijn lot overlaat, omdat de patient er zo erg aan toe is? Moeten we de ernstige zieke (de achterbuurtbewoner) dan maar verwaarlozen?

WETTEN EN HULPVERLENING

Een van de oorzaken van het welig tieren van achterbuurten is het gebrek aan wetten die de wantoestanden onder de duim zouden moeten houden. De plaatselijke overheid laat zich in vele gevallen weinig in met het lot van de achterbuurtbewoners en de bewoners zelf zullen niet spoedig met hun klachten bij de 'hoge heren' op het kantoor verschijnen. Volgens hen bemoeit de 'grote wereld' zich nu eenmaal niet met het armzalige wereldje van de achterbuurtbewoners. Vandaar dat vele acties om verbeteringen aan te brengen zijn ondernomen door burgers die zich het lot van de achterbuurtbewoners hebben aangetrokken doordat zij dagelijks met hun ellende in aanraking kwamen. Dat was het geval in Miami, zoals we in ons vorig artikel zagen. Zo gaat het in vele plaatsen.

Het welslagen van rehabilitatieplannen hangt veel af van de medewerking van de achterbuurtbewoners zelf. Zij moeten in het werk worden betrokken. Zonder hun medewerking kan men weinig uitrichten.

Het is, volgens deskundigen, niet raadzaam om de achterbuurtbewoners zomaar over te planten naar een nieuwe buurt, waar nieuwe huizen voor hen klaar staan. In vele gevallen is daarvoor de achterbuurtbewoner niet klaar. Zij voelen zich in een nette omgeving als een kat in een vreemd pakhuis en de overplanting geeft hun een minderwaardigheidsgevoel. Ze krijgen zo het idee van: we kunnen niet op onszelf passen, nu worden we als kleine kinderen behandeld.

Soms is het moeilijk om de achterbuurten intact te laten, vooral wanneer ze zich in de binnenstad bevinden en moeten worden opgeruimd om een nieuw stadsplan te kunnen verwezenlijken. In vele gevallen kan men echter in de achterbuurt zelf van wal steken.

Men zal meestal beginnen een onderzoek in te stellen naar de toestand van de woningen en een lijst opstellen van wat er aan elke woning in eerste instantie moet worden opgeknapt. De huiseigenaren wordt 30 dagen tijd gegeven om de nodige verbeteringen aan te brengen. Indien ze gedurende deze tijd geen blijk hebben gegeven om verbeteringen aan te brengen worden ze voor een speciale afdeling van de rechtbank gedagvaard, de 'Housing Court', waar uitsluitend rechtszaken met betrekking tot de huisvesting en het onderhoud van de huizen worden behandeld.

Het gebeurt meer dan eens dat huiseigenaars, die in de achterbuurten wonen, financieel niet in staat zijn om in korte termijn het pand op te laten knappen. In Baltimore stelde men daarom de 'Hearing Board' in om een onderzoek in te stellen naar de moeilijkheden van sommige huiseigenaren. Men kwam al spoedig tot de conclusie dat er meer moest worden gedaan om de buurt er wat fatsoenlijker uit te laten zien. Voor degenen die niet in staat bleken te zijn hun pand op te knappen werd een speciaal fonds opgericht, de 'Flight Blight Fund', waarvan geld beschikbaar werd gesteld voor de huiseigenaren die zelf niet over voldoende middelen beschikten om hun huis te verbeteren.

Er was echter nog een andere moeilijkheid die men in Baltimore moest oplossen. Vele bewoners, vooral zij die in een apartment building of in huizen van de 'rijke' huiseigenaren woonden, stonden nogal skeptisch tegenover de rehabilitatieplannen. Ze vreesden dat hun huisbazen de huur zouden verhogen zodra hun apartment was opgeknapt, zodat zij gedwongen werden om ergens anders een onderdak te vinden.

Anderen stelden weinig vertrouwen in deze 'potkijkers' die hun woningen inspecteerden en hen de wet wilden voorschrijven. Er werden dus twee personen aangesteld om de plannen aan de bewoners uit te leggen en hen met raad en daad bij te staan.

Gelukkig kwam er onverwachts hulp van een kerk in een der dichtsbijzijnde buurten. Een groep actieve kerkleden bood spontaan haar diensten aan. Gewapend met ladders, hamers, verfkwasten enz. begonnen zij de bewoners mee te helpen met het opkalefateren van hun woningen. Schuttingen werden afgebroken, waarachter men anders veel rommel kon neerwerpen zonder dat de buren er iets van zagen. De buitenshuis-toiletten werden opgeruimd, een aanval werd gedaan op de rattenplaag, zodat de moeders rustig hun babies in de wieg konden leggen zonder telkens te moeten kijken of er ook een gevaarlijke rat in de buurt was.

Langzamerhand begon het plan meer bekendheid te krijgen. School en kerken toonden eveneens interesse in het 'Pilot Plan'. Op school werden speciale cursussen gegeven over het familieleven, in koken en het besteden van geld. Het hoofd sprak voor een speciale vergadering van de achterbuurtbewoners en vertelde over de te houden avondcursussen. Het onderwijs voor ouderen was echter geen succes. Het bleek dat de ouderen nog teveel tegen zo'n geleerd iets als een school opzagen. De kinderen waren echter zeer geinteresseerd in de geboden cursussen.

Toch was het opmerkelijk dat door de houding van de autoriteiten er een betere verstandhouding werd gekweekt. Er zullen echter eerst enkele tientallen jaren moeten verlopen alvorens te kunnen vaststellen welke blijvende resultaten het plan op de ouderen heeft gehad en in hoeverre het de kinderen heeft beïnvloed.

De kerk nam eveneens actief deel aan allerlei programma's en kocht zelfs een groot gebouw waarin allerlei activiteiten werden gehouden om vooral de jeugd van de straat te houden en hen door spel en sport te begeleiden.

De kerk heeft in de 'ontvolkte' binnenstad nog terdege een taak!

TEGENWERKING

Zoals begrijpelijk zal niet iedereen spontaan zijn diensten aanbieden om mee te helpen om de achterbuurtbewoners te helpen.

Daar zijn allereerst heel wat huiseigenaren die behoorlijk tegenspartelen. Eerlijkheidshalve moeten wij hierbij vermelden dat er ook huisbazen zijn die begrip voor de situatie tonen en bereid zijn mee te helpen; anderen zijn financieel niet bij machte om aan de eisen van de gezondheidsdienst te voldoen. Een groot deel van de huiseigenaren zoeken echter allerlei uitvluchten om hun huizen op te knappen. Neem b.v. een zekere Schwind uit Chicago. Hij bezat drie flatgebouwen. Eén ervan stond aan de Oakwood Boulevard, dat hij in 1944 zonder hypotheek had gekocht. Meer dan 150 personen huisden in het flatgebouw. Drie keer was hij reeds voor de rechtbank geweest en voor $75 beboet vanwege het overtreden van de wetten. In 1953 werd Schwind flink aangepakt. Een hele lijst met overtredingen werd tegen hem ingediend, waarvan 13 waarvoor hij reeds eerder voor de rechtbank was gedagvaard. Schwind trok zich er echter niet veel van aan. Hij beloofde verbeteringen aan te brengen, maar elke week wanneer het flatgebouw werd geïnspecteerd bleek dat de huisbaas niet de minste aanstalten maakte om verbeteringen aan te brengen. Na een jaar beloofde hij meer badkamers in zijn flats aan te brengen en de huur met 50% te verlagen. Tegen 1957 werd Schwind gearresteerd en beheerde hij niet langer zijn flats. Hij had ondertussen $65,000 voor de reparaties van zijn flatgebouw moeten betalen, $7,000 voor boetes en $10,000 voor de onkosten van zijn advocaat.

Hoeveel achterbuurtbewoners zouden niet de dupe van dergelijke 'heren' zijn geworden omdat de wetten niet worden gehandhaafd?

Bovendien wordt veel afbreuk aan het opbouwende werk gedaan door de kroegen. Men behoeft nog geen geheelonthouder te zijn om in te zien dat deze kroegen heel wat narigheid in de gezinnen teweeg brengen. Een aanval op hen is dan meestal ook een van de onderdelen om de achterbuurten op te schonen. De kroegbazen doen echter hun uiterste best of hun klanten voor het 'kroegenkarretje' te spannen door hen gratis te bedienen wanneer ze beloven een goed woordje voor de kroegbaas te spreken wanneer hij voor de rechter moet verschijnen.

Dan zijn er de 'salesmen'. Zodra ze horen dat er wat in de achterbuurten te verdienen valt omdat de huizen moeten worden opgeknapt, bezoeken zij de arme huiseigenaars en rekenen hun het bedrag voor dat zij nodig hebben om hun eigendom naar de regels van de gezondheidsdienst te repareren. De 'salesmen' maken echter hun eigen eisen op om daardoor hun portefeuilles te spekken. De meestal onervaren huiseigenaren worden meermalen de dupe van deze 'profiteers'. In Baltimore heeft men toentertijd een lijst opgesteld van betrouwbare timmerlieden, loodgieters, enz., om zodoende de huiseigenaren niet onnodig op kosten te jagen.

Men vraagt zich misschien af: "Doen de bevoegde instanties dan niets om deze treurige toestanden de kop in te drukken?" Vergeet niet dat iemand die veilig en warm achter een bureau op een kantoor zit nagenoeg niets van deze toestanden af weet. Uit zichzelf komen de achterbuurtbewoners niet klagen, aangezien zij er niet aan denken om bij de 'hoge heren' op bezoek te gaan, ja, zelfs in vele gevallen onbekend zijn met instellingen die hen willen helpen. Ook komt hier jammer genoeg teveel politiek bij. Om politieke redenen is het altijd belangrijk armen bij de hand te hebben, die men kan helpen zo tegen de tijd van een verkiezing! Het is dan ook de taak van de **stemmers** om, voordat zij b.v. op een burgemeester stemmen, eens te informeren of de man daadwerkelijk van plan is de sociale misstanden uit de weg te ruimen.

Christenen, die weten dat er bepaalde wantoestanden in hun woonplaats heersen, zullen gezamenlijk het geweten van de gemeenteraad en de stadsbewoners moeten wakker schudden. Wij zijn ons nauwelijks bewust wat wij op dit gebied nog voor goeds kunnen doen, zonder zelf actief deel te nemen aan organisaties die dergelijke problemen op te lossen.

RESULTATEN?

Ongetwijfeld vraagt u zich af of de activiteiten, zoals wij die beschreven hebben, ook enig resultaat hebben gehad.

Met dergelijke projecten moet men er altijd rekening mee houden dat men slechts over resultaten kan spreken na er zo'n 50 jaar aan te hebben gearbeid. De moeilijkheden zijn zo veel, die lost men niet in een paar jaar op. Het gevaar is groot, dat wij in onze moderne tijd, waarin alles vlot moet verlopen, vaak niet het geduld kunnen opbrengen om met dit soort werk door te gaan. Laat staan dat we er de moed voor hebben. In onze automatische wereld, die aan de perfectie zulke hoge eisen stelt, menen wij dat mensen evenals een machine geperfectioneerd kunnen worden. Wij worden kwaad wanneer we zien dat een van onze kinderen een buitenbeentje is, of wanneer de jeugd wat brutaal optreedt en de achterbuurtbewoners hun geld niet beter besteden. Een mens is geen machine. Wij weten heel goed dat er altijd wel achterbuurtbewoners zullen blijven. Toch is het onze plicht dat we hen behulpzaam zijn, niet alleen om resultaten te zien, waar we natuurlijk erg blij mee zijn, maar toch allereerst omdat we God willen dienen door onze naaste (onverschillig wie dan ook) willen helpen.

Elk resultaat zien we dan als een extra, waar we dubbel blij mee zijn.

Wat de resultaten van dit werk betreft is de kans groot, dat de kinderen die in deze buurten wonen een betere kans van slagen hebben dan hun ouders. Zij weten dat er mensen zijn om hen te helpen. Zij leren met de autoriteiten de moeilijkheden te bespreken. Waarschijnlijk zullen ze later naar een nette buurt verhuizen om daar hun eigen gezinnetje op te zetten.

Zodra er dan weer nieuwe achterbuurtbewoners komen kan een organisatie deze meteen opvangen. Door gebrek aan hulp zijn dergelijke gezinnen vaak van de wal in de sloot gekomen.

Jaren van ingespannen werk zullen ons echter in staat stellen om meer over de resultaten van dit werk mee te delen. **Nu** kunnen we alleen op onze **plicht** wijzen! Een belangrijke zaak, wanneer men bedenkt, dat heel wat plichtsverzuim de oorzaak is geweest van veel narigheid.

POLITIEKE VERANDERINGEN IN ITALIE

In Italië, het bolwerk van de Rooms Katholieke Kerk, bevindt zich de grootste communistische partij van West Europa.

Sinds 1942 nam de Italiaanse Communistische Partij in ledental toe. Gedurende de nationale verkiezingen in 1963 stemden één miljoen Italianen meer op de communistische partij dan in de vorige verkiezingen. De Communistische Partij verwachtte zelfs dat zij in 1966 in Rome (!) het heft in handen zou kunnen nemen. Deze wensdroom is echter niet in vervulling gegaan. Het ziet er momenteel naar uit dat de Communistische Partij in de toekomst aan leden zal verliezen.

Italië beschikt over vier grote partijen. De grootste is de Christelijke Democratische Partij, die hoofdzakelijk uit leden van de Rooms-Katholieke kerk bestaat. Onder hen bevinden zich twee groepen. De ene groep is sterk tegen de Communistische Partij gekant en wil niets met hen te maken hebben. De andere groep is evenmin communistisch, maar moet toestemmen, dat veel kritiek van communistische zijde op de sociale misstanden in Italië niet kunnen worden ontkend. Zij voelen dan ook veel voor sociale hervorming, wat hun natuurlijk de naam bezorgt van "rooie katholieken', zoals dat vroeger het geval was met ds. Talma. Het is een verdrietige zaak dat christenen meermalen hun roeping, wat sociale hervorming betreft, verzaken. De Rooms-Katholieke kerk met al haar pracht en praal heeft een slechte invloed op de burgers van Rome, die in groten getale op de Communistische Partij stemmen. Onder hen bevinden zich vele boerenzoons uit het zuiden, die in het noorden en midden van Italië werk hebben gevonden in de fabrieken. In het zuiden heeft de kleine liberale partij nogal wat in de melk te brokkelen. Ze staan het principe van de individuele rechten voor, maar zien het gevaar over het hoofd dat dit stelsel de 'zwakken' in de hoek drukt. De boeren in het zuiden zijn dan ook erg arm. Ze moeten dus in de R.K. kerk wel zeer teleurgesteld zijn wanneer ze werk gaan zoeken in Rome, vooral wanneer ze zien hoe de conservatieve Rooms-Katholieken hun oren stoppen voor de protesten van de werkende man.

De communistische partij, die evenals de andere partijen moest onderduiken toen de Fascisten, onder leiding van Mussolini de baas werden, kwam in 1943 weer boven water. Het was slechts een kleine partij met zo'n 10.000 leden. De partij beschikte echter over een uitstekende organisatie en wist zich te vestigen op belangrijke plaatsen in de maatschappij, zoals de industrie en vakverenigingen en onder een bepaalde groep boeren, die in de 15de eeuw naar Italië zijn geëmigreerd.

Aangezien het Italië van na de oorlog zich in een industriële revolutie bevond (in 1942 werkte 48% van de bevolking in de landbouw, in 1965 slechts 25%, terwijl momenteel 41% in de industrie werkzaam is) lag er een enorm arbeidsterrein voor de Communistische Partij open.

Opmerkelijk is het dat de socialistische partijen, de Socialistische Partij en de Democratisch Socialistische Partij, niet meer leden kunnen boeken. Van het begin af (na 1942) was hun organisatie niet zo doeltreffend georganiseerd als die van de Communistische Partij. Bovendien viel de ene Socialistische Partij in 1947 in de twee genoemde partijen uiteen. De ene groep, die de Socialistische Partij vormde onder leiding van Mr. Nenni, zag er geen bezwaar in om met de Communistische Partij samen te werken. Velen die tot dusver tot de ongedeelde Socialistische Partij hadden behoord, waren het hiermee niet eens en vormden onder leiding van Giuseppe Saragat de Socialistische Democratische Partij, welke men gelijk kan stellen met de Labour Party in Engeland.

Toen in 1956 de bloedige revolutie in Hongarije plaats vond, kwam Mr. Nenni, de leider van de Socialistische Partij, hiertegen in verzet. Bovendien was hij inmiddels overtuigd dat samenwerking met de Communistische Partij op niets uitliep, dus brak hij de samenwerking met de Communistische Partij op.

Sindsdien kwam er langzamerhand weer een toenadering tussen de twee socialistische partijen. Ondertussen was Mr. Saragat gekozen tot president van Italië, een functie die gelijk kan worden gesteld met de positie van Mr. Vanier in Canada. Als president oefent hij een gezonde invloed uit op het land. De Socialistische Partij leek het dan ook raadzaam om zich opnieuw met de Socialistische Democratische Partij te verenigen. Zo is het onlangs gebeurd. Er is nu weer één Socialistische Partij in Italië, die met vereende krachten probeert aan de macht te komen.

Deze eenwording zal in de toekomst de Christelijke Democratische Partij en de Communistische Partij in moeilijkheden brengen.

Tot dusver werkten de Christelijke Democraten en de Socialistische Democraten samen in een coalitie-regering. Deze coalitie zal waarschijnlijk wel voort blijven bestaan tot de volgende verkiezing. Daarna zal de nieuwe Socialistische Partij echter het heft in handen kunnen nemen, aangezien ze dan de grootste partij kan zijn, omdat verschillende communisten, die ontevreden zijn over de gang van zaken in de communistische partij, zich bij de Socialistische Partij zullen aansluiten. De linkse vleugel van de R.K. Christelijke Democratische Partij zal eveneens onderdak zoeken bij de Socialistische Partij om zodoende hun wensen op het gebied van sociale hervormingen kracht bij te zetten.

De communistische partij heeft momenteel ook met interne moeilijkheden te kampen. De boeren in Zuid-Italië zijn slecht te spreken over de resultaten van de communistische leiders. Bovendien heeft zich een groep van hen afgesplitst, de zgn. pro-Peking groep. De uitslag van de verkiezingen van 1966 was niet erg bemoedigend. In acht grote steden verloren ze 1,6% van de stemmen die ze in 1963 behaalden. In 93 kleinere plaatsen verloren ze 7%. Zelfs in Rome liep voor de eerste keer na 1948 hun stemmental terug.

Alles wijst er op dat in Italië na een industriële revolutie, een sociale omwenteling zal plaats hebben. Zelfs de Liberale Partij heeft ermee ingstemd om maatregelen te nemen tot verbetering van het lot van de boeren in Zuid-Italië. Door de veranderde houding van het Vatikaan dringen de progressive katholieken eveneens aan op sociale hervormingen, waarvan zij de laatste jaren in hun regering hebben blijk gegeven.

Deze sociale hervormingen nemen de wind uit de zeilen van de Communistische Partij. Vandaar dat de communistische landen zich bezinnen op een andere strategie, om de strijd om het wereld-communisme niet te verliezen.

Onder de SCHEMERLAMP

☆

Beste Lezeressen,

Toen ik een klein meisje was werd me geleerd, dat het onaardig is om brieven niet te beantwoorden. Dat is net zo erg als wanneer je vergeet om iemand voor een dienst te bedanken! Zie hier de reden, waarom U nu Saskia weer onder die oude Schemerlamp vindt: de mensen hielden niet op haar te schrijven. Er werd bij me geïnformeerd: Hoe zit dat, Saskia, ben je uitgeschreven? En één lezeres voegde er plagend aan toe: Laat het me dan weten, want dan heb ik nog wel een onderwerp voor je! Dat kwam al dicht bij het vuur, maar het begon gewoon "embarrassing" te worden, toen ik de volgende brief doorgestuurd kreeg uit Alberta:

"Beste Saskia, Hoe gaat het met U? 'k Heb Uw artikelen gemist en wilde U even schrijven, dat ik hoop dat het niet is door de correspondentie naar aanleiding van m'n eerste brief. Het deed zo goed Uw opvattingen te lezen, maar ik zou niet graag willen, dat U daardoor niet meer in de gelegenheid gesteld wordt om te schrijven."

Wat moeten we hiermee doen? Zegt U nu zelf: als ik geen antwoord geef, dan wordt deze lezeres — en wie zal zeggen hoeveel anderen, die hetzelfde dachten — slechts in haar mening gesterkt, dat "Saskia niet meer in de gelegenheid gesteld wordt om te schrijven". Maar, Mrs. V., dat is helemaal niet waar! Het was andersom: ik had de redacteur verlof gevraagd om een poosje niet te schrijven, omdat ik zoveel nieuwe dingen op het programma had staan. Voor schrijven moet je ruim de tijd hebben, want anders kun je het beter laten.

Helaas heb ik het gezicht van de Heer Redacteur niet gezien, toen hij mijn uiteenzetting ontving, maar misschien heeft hij zijn schouders wel opgehaald en gebromd: "Die vrouwen, ze hebben ook altijd wat!" (Hoort, hoort!) Ik vind het leuk van de abonnees, die aan de Schemerlamp schreven, dat ze me lieten weten: Saskia, we hebben je gemist. Dat geeft de burger(es) moed. Ieder, die er zijn werk van maakt om in dag- of weekbladen te schrijven, weet hoe bemoedigend het is om reacties te ontvangen, hetzij goede of kwade. (Hoewel men vanzelfsprekend de goede prefereert!) Je weet dan, dat je niet in de ruimte zit te praten.

Toen ik in het begin van dit jaar vanonder de Schemerlamp vertrok, lagen er nog vier brieven te wachten. Hierbij mijn excuses aan de lezers, die vergeefs naar hun brief zochten in deze kolommen! Wees verzekerd, dat ik ze met interesse gelezen heb en bewaarde. "For future reference", zoals men dat hier noemt. Indien mogelijk, dan zal ik Uw opmerkingen deze winter in de conversatie opnemen, O.K.?

Hierbij gaan ook mijn felicitaties voor een jonge lezer en lezeres, die elkaar via onze Penpal-lijst hebben ontmoet en een week of drie geleden in het huwelijksbootje stapten. Ze zonden mij een invitatie voor hun bruiloft in de States, wat ik reuze aardig vond. Mr. en Mrs. V., congratulations and God's blessings! Jullie gezinnetje neemt nu zeker wel een abonnement op Calvinist-Contact. Dat heeft het aan die bruiloft wel verdiend nietwaar?

Van enkele andere jonge mensen ontving ik een verzoek om een nieuwe Penpal-lijst. Maar, beste luidjes, daar begin ik liever niet meer aan. Het geeft een hoop extra werk, waar ik eigenlijk geen tijd voor heb. Bovendien: de redactie heeft onlangs de oprichting van een christelijk huwelijksbureau bekend gemaakt. Ieder, die dus plannen in deze richting heeft, kan naar het bureau, c/o Calvinist-Contact, schrijven. Ik denk, dat die mensen tot betere resultaten zullen komen dan Saskia in haar eentje! Dit werk heb ik altijd met een bevend hart gedaan, zie je, vanwege de verantwoordelijkheid, die er mee gepaard gaat. Naast gelukkige beslissingen heb ik er ook wel eens een genomen, die later glad verkeerd bleek en dan als lood op mijn geweten woog. Jullie snapt, dat ik de oprichting van dat huwelijksbureau een magnifiek idee vond! Schrijf er maar rustig aan, dan zoekt men daar wel een penpal voor je op, afgesproken?

Zo, nu kunnen we weer terug gaan naar de brief van Mrs. V., die me een en ander vertelde over vreugdevolle veranderingen in haar gemeente, die dit jaar tot stand kwamen. (Ik kan daar niet verder over uitweiden, dat begrijpt U.) Deze verandering was in hoofdzaak te danken aan een dominee, over wie ze schreef:

"Onze gemeente heeft een goede zomer . . . . We hopen zo, dat deze vernieuwing blijvend zal zijn. Helaas is er geen persoonlijk gesprek mogelijk. Bij de vele goede eigenschappen, waarvoor we Ds. X zeer dankbaar zijn, is er één hindernis: geen gave voor luisteren. Zo zijn wij zelf genoodzaakt deze gave te oefenen. De preken zijn meestal goed. En al is het dan een teleurstelling niet eens over 't een en ander te kunnen praten, moeten we blij zijn met wat we wèl ontvangen!"

Dank voor Uw schrijven, Mrs. V. Wat ik zo prettig vind in Uw brieven, is de positieve toon. U geeft wel critiek, maar bent daarnaast dankbaar voor het goede, dat geboden wordt. Tegenwoordig is dit soort dankbaarheid schaars, Het is de mode om af te breken en met klinkhamers alles te vermorzelen, dat ons door anderen werd overgedragen. Maar om er iets voor in de plaats te stellen . . . dat is er meestal niet bij!

Ik heb dit gedeelte van Uw brief woordelijk overgenomen, Mrs. V., omdat het zo belangrijk is. Voor iedereen, die in ons kerkelijk leven een leidende functie inneemt en in die functie op bezoek gaat. Dat zijn dus niet alleen dominees, maar ook ouderlingen. Niet minder belangrijk is het voor de mensen, die hun bezoek ontvangen!

Voordat we op Uw opmerking ingaan, wil ik één ding voorop stellen: dat ik hier "leiders" ontmoet heb, die de gave van het luisteren in ruime mate bezitten. Het zijn de mensen, die bij je op bezoek komen, zich behagelijk in een stoel nestelen en vragen: "Vertel eens, hoe gaat het er nu mee?" Met een belangstelling die voortvloeit uit hun broederlijk meeleven met de ander. Niet uit hun plichtsgevoel of uit het feit, dat ze waardig bevonden zijn om 's zondags in het voorgestoelte te zitten. Deze mensen behoeven niet verder te lezen, want wat volgt is niet voor hen geschreven. De luisterhouding is hun aangeboren en maakt hen tot eerste klas-dominees en ouderlingen, die straks broeder C kunnen helpen met de wijsheid, die ze via de gezinnen A en B hebben opgedaan. Zo werkt dat, ziet U. Langs de regel van het "elkaar tot een hand en voet zijn".

Helaas moet ik met U instemmen, Mrs. V., dat er ook leidende figuren in ons kerkelijk leven rondwandelen, die van dat luisteren geen kaas gegeten hebben. Het enige, waar zij graag naar luisteren, is hun eigen stem. Soms heb ik wel eens ondeugend gedacht, dat de ouderling, die op huisbezoek de hele avond het gesprek in handen houdt en zijn gastheer niet aan het woord laat komen, dit doet als een soort uitlaat: hij krijgt thuis van zijn vrouw geen kans om een mond open te doen . . . . Wat de dominees betreft, kunnen we slechts concluderen, dat zo'n man te zeer gewend geraakt is aan de preekstoel, waarin hij het altijd alleen voor het zeggen heeft. Een luxe, die je gauw naar het hoofd stijgt.

Het is een feit, dat de gave van het luisteren niet afhankelijk is van iemands leeftijd. Ik heb dominees gekend, die jong en onervaren waren, maar niettemin uitstekende luisteraars. (En geloof maar, dat ze al luisterend hun herderlijke ervaring opdeden in record-tijd! Er staan tegenover de ambtsdragers, die de middelbare leeftijd al bereikten, maar desondanks nog steeds de mening koesteren, dat de enige gedachten het uitspreken waard de hunne zijn. Waarom zulke mensen op huisbezoek gaan, is me een raadsel, want contact met hen, die ze bezoeken, is bij voorbaat uitgesloten. Aan het eind van de avond weten ze evenveel van hen, als toen ze binnenkwamen. Het enige, dat zo'n visite oplevert, is een zucht van verlichting uit de mond van hun slachtoffers, als ze de deur achter zich sluiten: "Mooi, dat hebben we weer gehad . . . tot volgend jaar!"

Dit laatste klinkt misschien wat erg onvriendelijk, maar zo gaat het inderdaad. Iemand, die namens de kerk op visite komt, moet één ding in gedachten houden: de kerk spreekt door haar ambtsdragers 52 zondagen, het hele jaar door . . . geef haar "gewone" leden af en toe de kans om iets terug te zeggen! Slechts op die manier kan men te weten komen, wat er onder de gemeente leeft. Dit geldt voor ouderlingen, maar haast nog meer voor de predikant: Geen dominee zal moeite hebben met het vinden van een onderwerp voor zijn preken, wanneer hij dagelijks bij de mensen komt en zijn oor te luisteren legt! Hier is wisselwerking, die naar beide kanten een rijke oogst oplevert.

In dit verband moet ik nu eerst opmerken, dat het mislukken van een ambtelijk bezoek in vele gevallen *niet* de schuld is van de bezoeker. Laten we dat vasthouden! U weet net zo goed als ik, Mrs. V., dat er bosjes mensen zijn, die automatisch hun stekels opzetten, zodra ze horen, dat er iemand zal komen in naam van de kerk. Ze vinden dat een "nuisance" en beschouwen het zo'n beetje als een inbreuk op hun privé-leven. In zo'n geval kan de bezoeker met de beste voornemens bezield zijn en bereid om beide oren wijd open te zetten. Maar als daar tegenover hem mensen zitten met stroeve ogen en stijfgesloten lippen, dan zit er voor hem niets anders op dan zelf zijn mond open te doen. In de hoop, dat hij ergens een snaar raakt. Wees ervan overtuigd, dat predikanten vaak op bezoek gaan met het smeekgebed in hun hart: Heer, geef me alstUblieft een opening, want ik weet op geen stukken na, hoe ik dit moet aanpakken!

Volgende week willen we op dit onderwerp voortborduren,

SASKIA

DE TIEN GROOTSTE STEDEN VAN DE WERELD

Thans 80 Miljoenen-steden . . .

DE TIEN GROOTSTE STEDEN VAN DE WERELD

Tokio is thans de grootste stad van de wereld met zijn ca. 11,5 miljoen inwoners. Direct na Tokio komt New York als tweede stad ter wereld uit de bus. In de kaart geven wij een overzicht van de tien grootste steden van de wereld. Genomen is het bevolkingscijfer inclusief de inwoners van de voorsteden. De tien grootste steden van de wereld gaan aan de spits van een lange rij miljoenensteden die de wereld thans bezit. Thans kent de wereld ca. 80 miljoenensteden, twintig jaar geleden was dit aantal nog slechts 30. De stadsbevolking in de wereld neemt steeds meer toe. Rond 1800 woonden totaal ca. 22 miljoen mensen in steden (meer dan 20.000 inwoners). Thans is dit aantal gestegen tot ca. 800 miljoen.

RADIO NEDERLAND

Dutch World Broadcasting System

Onder de titel: HOLLAND CALLING, brengt de Wereldomroep via de volgende radio stations, iedere week een programma van nieuws, muziek en reportages uit het Vaderland, samengesteld en gepresenteerd door Jan van Bruchem.

CHSM,	Winnipeg, Man.	1250 kC	Za. 8.30 n.m.
CKQS-FM,	Oshawa, Ont.	93.5 mC	Zo. 5.00 n.m.
CFJR,	Brockville, Ont.	1450 kC	Zo. 10.30 n.m.
CKNX,	Wingham, Ont.	920 kC	Zo. 9.30 n.m.
CKPC,	Brantford, Ont.	1380 kC	Zo. 9.00 n.m.
CJOY,	Guelph, Ont.	1460 kC	Zo. 10.00 n.m.
CKOX,	Woodstock, Ont.	1340 kC	Za. 3.30 n.m.
CKLC,	Kingston, Ont.	1380 kC	Zo. 5.30 n.m.
CHOV,	Pembroke, Ont.	1350 kC	Za. 6.15 n.m.
CKOT,	Tillsonburg, Ont.	1510 kC	Za. 9.30 v.m.
CFRS,	Simcoe, Ont.	1560 kC	Za. 1.00 n.m.
CHUC,	Cobourg, nOt.	1450 kC	Zo. 9.00 n.m.
CJBQ-FM,	Belleville, Ont.	97.1 mC	Za. 1.00 n.m.
CJJC,	Vancouver (Langley)	850 kC	Za. 9.00 n.m.
CKOK,	Penticton, B.C.	800 kC	Di. 9.30 n.m.
CKCQ,	Quesnel, B.C.	570 KC	Zo. 4.30 n.m.
CKWL	Williams Lake, B.C.	1240 kC	Zo. 4.30 n.m.
CJAT,	Trail, B.C.	610 kC	Za. 2.00 n.m.
CKLN,	Nelson, B.C.	1390 kC	Za. 8.45 v.m.
CKNL,	Fort St. John, B.C.	560 kC	Zo. 9.05 v.m.
CFFM,	Kamloops, B.C.	98.3 mC	Zo. 9.00 v.m.
CKXR,	Salmon Arm, B.C.	580 kC	Wo. 3.05 n.m.
CKCR,	Revelstoke, B.C.	1340 kC	Wo. 3.05 n.m.
CFVR,	Abbotsford, B.C.	1240 kC	Vr. 9.30 n.m.
CFBV,	Smithers, B.C.	1230 kC	Zo. 2.00 n.m.
CFLD,	Burns Lake, B.C.	1400 kC	Zo. 2.00 n.m.
CJCB,	Sydney, N.S.	1270 kC	Za. 6.30 n.m.
CJCB-FM,	Sydney, N.S.	94.9 mC	Za. 6.30 n.m.
CJCX	Sydney, N.S.	6010 kC	Za. 6.30 n.m.
CKEN,	Kentville, N.S.	1350 kC	Zo. 8.30 v.m.
CFAB,	Windsor, N.S.	1450 kC	Zo. 8.30 v.m.
CKAD,	Middleton, N.S.	1490 kC	Zo. 8.30 v.m.
CFCB,	Corner Brook, Nfld.	570 kC	Za. 9.30 v.m.
CJRW,	Summerside, P.E.I.	1240 kC	Zo. 8.00 n.m.
CKBI,	Prince Albert, Sask.	900 kC	Zo. 8.00 n.m.
CKOM,	Saskatoon, Sask.	1250 kC	Di. 7.00 n.m.
CFAM,	Altona, Man.	1290 kC	Za. 8.30 n.m.

De kortegolfuitzendingen van do Wereldomroep worden dagelijks uitgezonden in de 31 meterband (9590 kC)

Uitzendtijden:

Atlantic Standard Time:	Engels: 9.30 p.m.;	Nederlands: 10.30 p.m.
Eastern Standard Time:	Engels: 8.30 p.m.;	Nederlands: 9.30 p.m.
Central Standard Time:	Engels: 7.30 p.m.;	Nederlands: 8.30 p.m.
Mountain Standard Time:	Engels: 6.30 p.m.;	Nederlands: 7.30 p.m.
Pacific Standard Time:	Engels: 5.30 p.m.;	Nederlands: 6.30 p.m.

Een programmaschema of een brochure over het installeren van een buitenantenne, worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door: RADIO NEDERLAND, P.O. Box 222, Thornhill, Ont. Telef.: 889-6363.

Mannenpraat

☆

MET WAARDERING EN DANK

Het trekt meermalen onze aandacht en het doet ons ook goed, dat de redaktie van "Mannenpraat" vaak onze Mannenverenigingen in haar artikelen betrekt.

Ook het artikel "Een goed begin" in C.C. van 14 oktober had onze aandacht en volle instemming.

Waar wij bovenal prijs op stelden en waar de M.V. van Essex, ons een grote dienst mee deed, is het doorgeven van uw werkprogram voor deze wintercampagne. Hartelijk dank, broeders in Essex, zo moet het gaan, dat we bereid zijn elkander te helpen.

De M.V. van Essex legde ons een program voor om van te watertanden. Nu mag een goed begin het halve werk zijn, die andere helft is toch eigenlijk de voornaamste helft. Wil het een *heel* werk worden dan moet er ook iets gebeuren.

Maar helaas, het moet gezegd worden: er is niet zoveel liefde en toewijding meer voor het M.V.-werk.

De klacht is niet ongegrond dat er gemiddeld niet zo veel belangstelling meer is voor het bestuderen en het zich eigen maken van de kennis der beginselen, die God ons in Zijn Woord geeft voor het gehele leven op elk terrein en ook voor ons persoonlijk geloofsleven.

Bij het lezen van de agenda die de M.V. van Essex ons aanbiedt, heeft misschien menigeen gedacht, dat is nu allemaal wel prachtig, maar hoe komen we aan goede inleiders voor deze onderwerpen en hoe komen we aan een goede bespreking.

Het is in de eerste plaats nodig voor vruchtbaar werk, dat niet alleen de inleider maar ook de andere leden goede voorstudie maken en in ieder geval er goed over nadenken en trachten er iets over te lezen.

Ik denk wel eens, zou het niet mogelijk zijn dat elk lid van de Vereniging er iets over opschrijft inplaats van dat één inleider dat doet.

Wellicht zou dit meer een prikkel zijn om wat voorstudie te maken en zeer zeker ten goede komen aan de bespreking.

We moeten toch niet bang zijn om eens op een andere manier te gaan werken. En met meer recht zouden we dan ons werk "Studie Club" kunnen noemen. De naam M.V. begint toch ook wel een beetje aftands te worden, vindt U niet?

Wij mannen willen toch ook nog wel een klein beetje met de tijd mee, al moet gezegd dat de naam niet het belangrijkste is.

Het gaat om de zaak zelf, en in verband daarmee zou ik nog op willen merken, dat het aan te bevelen is om sommige onderwerpen gezamenlijk met onze vrouwen te behandelen.

We gunnen natuurlijk onze vrouwen van harte de gezelligheid onder elkaar, maar onderwerpen zoals "de vrouw in het ambt" en "stelt het Heilig Avondmaal" teleur?" dat moest toch breder worden behandeld dan met tien of twaalf mannen bij elkaar.

Het waren zo maar enkele eenvoudige opmerkingen die ik wilde maken, maar het gaat er om dat wij zo nu en dan eens bij elkaar komen om onze blik te verdiepen in het Woord van God en elkander toe te rusten tot dienstbetoon aan de Kerk en aan onze naaste.

J. C. Bakelaar
R.R. 1, Auburn, Ont.

Naschrift. Behalve dank voor uw goede woorden, Mr. B., wil ik opmerken, dat wij daar juist ook over hebben gesproken om een paar inleidingen te houden, gezamenlijk met de Ladies, maar dat moet nog verder worden besproken met elkaar. —S.

Brieven en inzendingen over deze rubriek aan: Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Bijeenkomst voor Jonge Immigranten

De CNIC (Canadian Netherlands Immigration Council) hield op 4 nov. j.l. in de Chr. Ref. Church, 67 Taunton Rd., Toronto 7 een bijeenkomst voor jonge immigranten. Een "panel", bestaande uit de voorzitter van de CNIC, Hon. Consul J. Heersink, Father D. Renders, Ds. F. Kouwenhoven, Vice-Consul voor Emigratie in Ontario Dhr. A. H. M. van Banning, Vice-voorzitter Toronto Credit Union Dhr. D. de Man, Voorzitter van het Nederlands Centrum Dhr. H. Goudsmit en Dhr. R. P. Zimmer beantwoordden een groot aantal vragen welke eerder schriftelijk ingediend waren. "Panel-moderator" was Ds. J. Van Kuiken. V.l.n.r. Dhr. A. Bosboom, Dhr. W. J. Hoogeveen, Dhr. R. Koolma en Dhr. J. Faber. (Foto: Wim van Duyn.)

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(3)

Manuel gaf geen antwoord en greep naar zijn enkel. De Broeder kneep er in en vroeg of het pijn deed. Hij schudde van neen, 't deed geen pijn. Er was zeker niets kapot van de val.

De broeder ging naast hem zitten en vroeg: 'Waar kom je vandaan?'

Hah, hah, hij verstond de vreemde man en zei: 'Oran.'

'Dat dacht ik wel,' zei de broeder.

'Zijn we gauw in Amerika?' vroeg Manuel snel, blij iemand te hebben gevonden, waar hij mee praten kon.

'Amerika?' herhaalde de Broeder verbaasd, 'we gaan naar Afrika.'

Manuel keek hulpeloos om zich heen. 'Ik . . . ik . . . wil naar Amerika,' stotterde hij. 'Daar weten ze alles.'

'De mensen in Amerika, in Marseille en Algerije en verderop in de wereld en jij en ik weten héél weinig; alleen Allah, die wij God noemen, weet alles.'

Manuel keek verdrietig en herhaalde: 'Maar ik wil toch naar Amerika en in een groot huis wonen.'

De Broeder glimlachte. 'Hoe zou je aan een groot huis kunnen komen. Kun jij alleen een groot huis bouwen?'

'Ik krijg het,' zei Manuel met overtuiging.

'Van wie?' vroeg de Broeder.

''t Staat daar vol huizen,' zei Manuel.

'Hoe heet je eigenlijk?' vroeg de Broeder.

'Manuel.'

'Hoor eens Manuel, alles wat er is in de hemel of op de aarde, moet worden gemáákt. Dat weten de meeste mensen ook wel. De rijst die je eet, de hut waarin je woont en de broek die je draagt moeten met handen van mensen worden gezaaid of gebouwd of genaaid. In Amerika is dat ook zo. Een mens weet dat hij moet eten en hij gaat zaaien en planten, vissen en jagen. Hij wil wonen, hij snijdt rietstengels, hakt bomen om en bouwt er een huis van.'

Ik wil een groot huis,' hield Manuel koppig vol.

'Maar dat kun je niet bouwen en je hebt geen geld, je kunt het ook niet door andere mensen laten bouwen. Weet je wat, ik zal je lezen en schrijven leren, dan begrijp je dat alles. Dan kun je alles wat je weten wilt in de boeken lezen.'

Manuel zuchtte en keek somber voor zich uit. Hij begreep dat hij niet in Amerika zou komen en geen knecht zou krijgen om zijn paraplu te dragen en zijn schoenen te poetsen. De tranen sprongen in zijn ogen en hij wendde het gelaat af. Hij had plotseling een onduldbaar verlangen naar zijn eigen zee en zijn grootvader. En hij proefde de smaak van de haan, die hij haast helemaal had opgekloven op die laatste avond dat hij bij grootvader was.

De Broeder stond op en zei: 'Als je vrij bent kom je maar bij me in de hut. Ik leer je van alles in kort tijd. Ik ben Broeder Johannes en ik heb al heel wat mensen lezen en schrijven geleerd. Dat is mijn vak, zie je.'

Manuel gaf geen antwoord; hij had geen zin in leren. De man in de loods had hem op de verkeerde boot gezet; dat was gemeen. Toen de kok hem in een gulle bui permissie gaf om de wal op te gaan, durfde hij de boot niet te verlaten. Hij was bang te zullen verdwalen en hij wilde in zijn eigen vertrouwde haven terugkomen. Hij nam zich voor de Broeder uit de weg te gaan, maar meteen zag hij de gestalte van het jonge meisje voor zich oprijzen. Dat meisje had hem met treurige ogen aangekeken en zij hoorde bij die Broeder Johannes.

Toen hij een paar dagen later over het dek slenterde en om de voorplecht liep, dook plotseling de Broeder voor hem op. Ze waren nu weer in open zee en koersten naar de straat van Gibralter om langs de westkust van Afrika naar het zuiden te varen.

De Broeder nodigde hem uit in zijn hut te komen en hij wees hem op de kaart aan, hoe ze hun weg namen.

Het duizelde Manuel van de stippen, tekens en kleuren, die voor zijn ogen wiebelden.

'We gaan nu eerst naar Dakar,' vertelde de Broeder, 'dat is een prachtige stad.'

'Ik wil naar mijn eigen kust,' zei Manuel nors.

'Daar kom je over een poosje ook wel weer terug.'

'Ik moet er gauw zijn, anders is grootvader dood. Zijn geld zal wel op zijn.'

'Je kunt er niet naar toezwemmen,' zei de Broeder. 'Het spijt me voor je, maar je moet wachten tot de boot heel Afrika is omgevaren.'

Manuel luisterde niet meer. Hij zat vol koppige gedachten. Met een ruk stond hij op, liep weg en gooide zich op zijn matras . . .

Broeder Johannes deed alles om hem te ontmoeten. Hij kon zich het verlaten gevoel van de jongen zo goed voorstellen. Bovendien voelde de knaap zich bedrogen. Teleurstelling en verlies van vertrouwen te moeten dragen, was een zware opgave. Ook hijzelf was nog maar kort geleden uit Algerije uitgewezen, hoewel hij daar geboren was. Zijn grootvader was uit Frankrijk vandaan over de zee gestoken en had een bloeiende handelsaffaire aan de kust van Afrika gevestigd. Broeder Johannes was dus de tweede generatie al, die aan die kust geboren was. Hij had zijn opleiding als onderwijzer gehad en al verschillende scholen gediend. Naar Frankrijk uitgewezen had hij zich voor het zendingswerk bekwaamd. Hij zou nu een zendingsschool in Afrika gaan dienen, maar zijn liefde voor het land waar hij gespeeld, gedroomd en zijn levenskeuze had gemaakt, was niet verflauwd. 't Was hetzelfde land en dezelfde kust van de koksmaat, en 't was ook zijn kust. Ze hadden niet zo wreed moeten zijn de, aan hun geboorteland verknochte, families af te danken als oud roest en ze weg te zenden naar het land van oorsprong dat hun vreemd was geworden.

Als hij over deze dingen nadacht, kreeg hij een brok in zijn keel, hoewel hij volledig besefte hoe een voorrecht het was, zijn vader en broeders te zullen weerzien. Energiek als vader was, had hij zich na de uitwijzing uit Algerije in Ivoorkust neergezet en was daar opnieuw begonnen. De Afrikaanse overheid stelde vestigingen in het nieuwe onafhankelijke land op prijs en de zaken lieten zich goed aanzien. Hij kon nu zijn moeder en zusje naar hun nieuwe bestemming geleiden. Alleen grootvader van moeders kant was achtergebleven omdat Algerije zijn stamland was en hij zich een goed Moslim betoonde.

Hoeveel malen had de familie de oude man met het milde hart gevraagd, de goede en liefdevolle Heer Jezus Christus als zijn Heer te willen erkennen. Was de liefdeprediking van die Heer niet de enige weg om de verharding in de mens te breken en hem vrij te maken van vrees en fatalisme?

Grootvader had er zich op beroepen dat de christenen ook geen heiligen waren, maar een zwakke en gebrekkige belevenis van de belijdenis was toch immers beter dan niemendal? Nee, grootvader had het niet willen aanvaarden, wat er ook werd aangevoerd.

Door al deze overdenkingen werd hij temeer naar 't koksmaatje gedreven. Waarom wees die ongelukkige jongen hem af? Hij had heldere ogen en zou op de lange reis al aardig wat kunnen opsteken. Als de ambitie was gewekt, zou hij er op door kunnen gaan. De jongen was niet alleen schuw, hij was regelrecht vijandig. Alleen de Hemelse Vader zou hem hiervan kunnen verlossen . . .

De zee bleef niet zo glad als de eerste twee weken. Er kwam meer beweging in het water en Manuel keek met angstige ogen naar de grauwe wolken, die langs het luchtruim schoven. De geringe deining was hem vertrouwd geworden, maar 't heftige stoten en schommelen, dat zich nu aandiende, maakte hem misselijk en desperaat. Hij kroop over het dek naar de kombuis en kon zelfs in de nauwe ruimte niet op zijn benen blijven staan. Hij moest een pil slikken, maar hij had hem nauwelijks door zijn keel gewrongen of hij kwam bij een forse stoot van de boot, over de railing in zee terecht. Zijn lichaam was steenkoud en hij zakte uitgeput op het dek neer.

Broeder Johannes, die hem al een poosje in zijn worsteling had gadegeslagen, zette zich naast hem neer en zei: 'Ik heb een goed medicijntje voor je. Ga maar mee, ik zal je steunen. 'k Heb al en paar andere leden van de bemanning ook geholpen.'

Manuel keek hem flauwtjes aan en probeerde zich op te richten. 't Lukte hem en gesteund door de Broeder bereikte hij het 'vooronder'. Broeder Johannes haalde een klein flesje uit zijn zak en zei op gebiedende toon: 'Drink dit leeg en zo gauw je je wat beter voelt, opstaan en aan 't werk gaan.'

Manuel knikte, het was goed tot hem doorgedrongen, wat hij doen moest. 't Vocht was nog maar nauwelijks binnen of zijn hoofd voelde minder zwaar en hij begon warm te worden. Hij haalde enige malen diep adem en krabbelde overeind. In de kombuis aangekomen werd hij met verwensingen ontvangen en een lamlendige uil genoemd. 't Kon Manuel niet schelen; het drankje van de Broeder had hem beter gemaakt.

Tegen de avond klaarde de hemel op en luwde de wind. In de verte flonkerden talloze lichtjes van beneden aan de zee tot aan de hemel toe.

'Dat is Dakar,' zei de Broeder, die achter hem stond.

Manuel was bevangen door het prachtige schouwspel van licht en duister. De machtige glansen en de tintelingen ervan grepen hem aan. Hij wendde zich om en zei met bevende stem: 'Grootvader zal dood zijn. Het was slecht, hem alleen te laten.'

'Je grootvader was een vrome Moslim, hij zal troost vinden in zijn geloof aan Allah. En jij moet Allah bidden je het kwaad te vergeven.'

'Allah zal me straffen, dat staat in de Koran. Ik zal Oran nooit terug zien. En dat hindert niet,' zei hij met een snik. 'Als grootvader maar geen honger heeft geleden.'

'Ik zal mijn kust waarschijnlijk nooit terugzien,' zei Broeder Johannes weemoedig. 'Maar ons wacht een groot werk op vreemde bodem en aan vreemde kusten. Als we ons maar in ootmoed overgeven aan onze Heer.'

Manuel keek hem verwonderd aan en de Broeder vervolgde. We moeten zieke, domme en bevreesde mensen helpen. Allah heeft ons dat opgedragen door Zijn Zoon.'

Manuel luisterde aandachtig, maar dat van die Zoon en die mensen helpen, begreep hij niet.

Plotseling ontstond er rumoer bij de laaruimte. Ze snelden naar voren en zagen bij het schommelende licht aan de mast een groepje mannen, die elkaar een vuist voor 't gezicht hielden.

'Zeker vals gespeeld,' mompelde Broeder Johannes. 'Kijk, daar achter houdt er één een dolk op zijn rug,' viel hij eensklops opgewonden uit.

De wachtsman liep op het groepje af en sommeerde hun uit elkaar te gaan. Ogenschijnlijk hielden ze zich aan het bevel, maar toen de man uit 't gezicht verdwenen was, slopen er een paar terug en zetten zich op hun hurken tegen de ijzeren dekwand.

'Ze hebben drank op en dat is hun verboden,' zei de Broeder fluisterend. 'Met de drank sluipt het bederf nog meer binnen.'

Manuel hield de ogen strak op de washut gericht. Hij zag daar iedere keer een flauwe schaduw om de hoek loeren. 'De Chinees,' dacht hij.

De mannen tegen de ijzeren dekwand keken dezelfde kant uit. Na een poosje stonden ze langzaam op en tuurden in het bijna duister om zich heen. Ze slopen op de Chinees af en Manuel zag duidelijk het lemmet van een dolk glinsteren.

Broeder Johannes liep vlug naar de trap en verdween naar beneden. Manuel zag hem tot zijn schrik vlak achter de mannen staan. Hij sprak hen aan, ze luisterden even, maar vervolgden hun weg. Broeder Johannes probeerde nogmaals hen staande te houden; inmiddels kwam ook de wachtsman naderbij. Met een snelle beweging greep de man met de dolk de Broeder vast en boog hem achterover.

Manuel liet zich langs de dekspijlen naar beneden glijden en nog vóór de man wist wat er gebeurde, stootte hij hem de dolk uit de hand en vloog er mee weg.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With joy and gratitude we announce the birth of a son whom the Lord of life has entrusted to our care.

MICHAEL ALBERT

a brother for Billy.

Mr. and Mrs. Bert Bos

November 3, 1966.

64 Lydia Street, Hamilton, Ont.

Tankber en blijd litte wy witte dat God us in Syn goedens noch in famke tabitroud hat.

Wy neame har

EDITH (YTTJE)

B. Regnerus
Y. Regnerus—Terpstra
en bern.

Waterdown, Ont.

Nov. 6, 1966.

With much happiness and thankfulness to the Lord, we announce the birth of our son

DANIEL RICHARD

on November 12, 1966.

Mr. and Mrs. Henry Veldhuis

214 Prospect St. S.,
Hamilton, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is in immediate need of a

TEACHER

in the Primary Division.

Please send applications stating qualifications and references to the secretary, G. W. Gerrits, 15 Tullamore Rd., Brampton, Ont.

Harry Den Haan

Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

On December 1st, 1966, the Lord willing, our beloved parents

WILHELMUS VAN GEEMEN
and
SUANNA VAN GEEMEN—ELMERS

hope to celebrate their 40th wedding anniversary.

May God continue to bless them for many years to come is the prayerful wish of their thankful children and grandchildren:

Swift-Current, Sask.:
Mr. and Mrs. Th. Pyper
John
Suusann
Joann

Calgary, Alta.:
Mr. and Mrs. H. de Klerk
Henry
Bill
Peter
Ronald and Raymond

Surry, B.C.:
Mr. and Mrs. T. van Geemen:
Bill
Suusann
John
Debby
Nelly
Patricia

Welland, Ont.:
Mr. and Mrs. A. van Geemen
Eflone and Loraine
Tony

4939 - 20 Ave. N.W.,
Calgary, Alta.

With gratitude to God we wish to announce the thirtieth wedding anniversary of our dear parents and grand parents

KLAAS VELD
and
GRIETJE VELD (KOK)

Their grateful children:

Mount Hope, Ont.:
Ralph, Helen Veld
(Grace, Kenneth, and Brenda)

Beamsville, Ont.:
Ben
Gerrit and Rosina
Jane and Peter Van Duyvenwoorde
Henry
Margaret

On Monday, November 21, 1966.
R.R. No. 3, Welland, Ontario.

The Lord willing, on November 16, 1966 we hope to commemorate with our parents and grandparents

H. BUNINGA
and
J. BUNINGA—BOOY

the occasion of their 25th wedding anniversary.

Their thankful children:

Burlington, Ont.:
Joan and Neil Bergshoeff.
Timmy & Ricky.

Grand Rapids, Mich., U.S.A.:
Rita Buninga.

Clarkson, Ont.:
Tina and Irene Buninga.

368 Meadow Wood Lane,
Clarkson, Ont.

The Consistory of the Mount Hamilton Christian Reformed Church expresses deep sympathy with Rev. and Mrs. A. Rumph and family in the loss of her father in the Netherlands.

May the Lord comfort the sorrowing.

L. Dieleman, Vice-Pres.
G. Vanderwillik, Clerk

Weer verkrijgbaar:

DE SJOELBAK

6 ft .lang, 20 schijven, bij het vanouds bekende adres.

De prijs is nog steeds $11.50 plus 5% Provincial Sales Tax, F.O.B. Burlington. James Lycklama, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Phone 637-2571.

Als U C.O.D. kosten wilt besparen, gelieve U betaling te zenden tegelijk met Uw order. Voor exchange vergeet niet 15¢ toe te voegen.

HI NEIGHBOURS!

A person hears a great deal these days about the high cost of living. So much in fact, that one might become quite annoyed with the subject. Every housewife experiences the same problems of higher prices, but it is well to sit down occasionally and reasonably listen as to why this is so.

I was forced to admit yesterday that we are not being logical about the grumbling in regard to food prices. If we go back to the place where our food originates, namely, the farmer, facts show that he receives 35¢ or less of every dollar spend on food today. Two years ago this was 50¢.

A representative of the Dept. of Agriculture gave a short pep talk by radio to housewives in which he reminded us of the way our money is used. We are so pleased to know that Canadians are among the best-fed people in the world, we also waste more food than most people in the world. We are very conscious of nutrition and we expect research and tests to be made before products are put on the grocers' shelves.

We have become a nation of working women who have no time for slowly-simmered foods, yet we expect to buy tinned foods that can give our husbands that same smile of pleasure as Mother's dishes used to give him.

We expect our foods to be wrapped in sturdy, airtight containers and wrappings. We enjoy modern packaging methods, "zippered" boxes and snap-on lids. We have an inexhaustible supply of frozen foods, of instant meals and delicious sugared cerials. We expect to be able to buy meals which can be prepared in minutes and with very little trouble.

All this takes money to prepare. Our wages are good, yet strikes abound. How many of us are truly satisfied with what we have? If more of us would count our blessings and grumble less we might have a more stable economy. Less strike action and less rise in prices.

We hear the word inflation so often when we read about rising prices. We can help to stop it, according to the advice of the Canadian Association of Consumers. We can buy only essential things like every day needs and postpone the buying of luxuries. Buy only items you can afford and try to do without instalment buying as much as possible. The secret or core of the problem of inflation is that housewives, businessmen and governments buy more than they are able to pay for. We are not good managers, and so we scream for higher wages to cover our mismanagement, and everybody is dissatisfied.

Christmas shopping has begun already and here is a clear example of what the C.A.C. is trying to impress upon us all. Let us spend our money wisely. If you can afford to splurge, perhaps you choose Christmas to do so, but if possible, pay cash for your purchases. It's easy to say "Charge it", especially when you are caught in the Christmas rush. But those monthly payments, due long after Christmas gifts are packed away or broken, can be discouraging. And usually, at department stores, you'll pay 1½% per month interest which adds up to a hefty 18% per year or more.

I have heard of people who are buying Christmas gifts all during the year. This person is most thoughtful and wise. In the first place she avoids high prices at this lucrative time of the year and secondly the clever little gift she chooses has the person in mind for whom it is intended. If you have the time, handmade gifts are treasured by everyone.

There is a great deal of one's self packaged right along with such a gift. But if you are too busy yet show thoughtfulness, the gift can be very inexpensive but practical and give the recipient pleasure each time it is used.

My youngest son chose a special gift for me one Christmas: a lond handled sponge-mop, because, as he explained, it would keep me off my knees cleaning the floors. I have enjoyed this thoughtful gift each week for several years now.

In buying toys we can spend our money very foolishly too. A battery-operated toy is cute but expensive, also in maintaining it. There are so many educational toys today which help a child in its learning. They are well-made and of lasting value. Another way in which we can economize is the wrapping. A great deal of money is deposited into trash cans on Boxing Day by way of fancy frills and paper each year. I have heard of gifts being wrapped in a colorful towel, tea-towel, handkerchief or dishcloth. The wrapping was colorful as well as practical. Let's keep all this advice in mind this Christmas. We will enjoy ourself afterwards too.

Another bit of useful information comes from the Royal Bank of Canada. They have made available a very useful little booklet for us, called "Family Budget Book". It is free and sets out principles of budgeting and includes examples and pages ruled for you to do your own budget. Perhaps now is a time when we all experience the practice of "turning our dimes over before we spend them". It used to be the poor, but even well-to-do people have to shop wisely today to keep their bank account in good standing.

We can do a lot to keep food costs down to a minimum. The Canadian Association of Consumers gave this sound advice in this respect last June. It is just as useful in November:

—Get all the information you can, from government and educational sources, on nutrition and food preparation.

—Read newspaper articles on food purchasing each week — read food advertisements and compare prices in different stores. Watch for specials.

—Prepare menus carefully *before* you shop.

—Substitute low priced foods for higher priced ones. Buy cheese, eggs and fish if meat prices are too high. If your family insists on meat give them smaller servings of meat and add cheap protein foods in other courses.

—Cut out all *impulse* purchase. Always ask yourself: "Do I really need it — it's not on my list".

—Get out your cook-books. Find easy-to-prepare dishes.

—Read all labels carefully.

—Always carry pencil and paper when shopping. Note prices of different brands.

—Buy fresh foods in season.

—Don't be taken in by premiums which add to the cost of the product.

With all this advice tucked away with our weekly shopping list, we should do a little better.

But one word of advice to all the males among my neighbours: You may have a yen for expensive steak, or insist on pork chops once a week, perhaps you think you hate liver and can't stand spinach; maybe you need a bit of education. Your wife may do her utmost to give you nutritional food at a lower price and so keep your dollars where you want them: in your wallet. Quit grumbling and try to enjoy it. It may not be as bad as you thought it was. It's a real job today to make ends meet believe me. And when she mentions: Protein food, don't just groan or grunt but remember that this item is essential to all human life to remain alive and to grow. It is the chief substance of muscles and glands, internal organs, brain, nerves, skin, hair, nails, hormones and essential enzymes.

Where do we get them? In milk, meat, fish, eggs, poultry and cheese. So cooperate with the little woman in her search for economical and still nutritional balanced meals.

Remember: we do not live to eat but we eat to live.

Let's be grateful for what we have and so find less to grumble about.

With best wishes from:

Your Neighbour

WANTED

Female full time office and secretarial help is needed at the Hamilton District Christian High School. Please send applications, stating qualifications, references and experience to Mr. Peter Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

Wanted

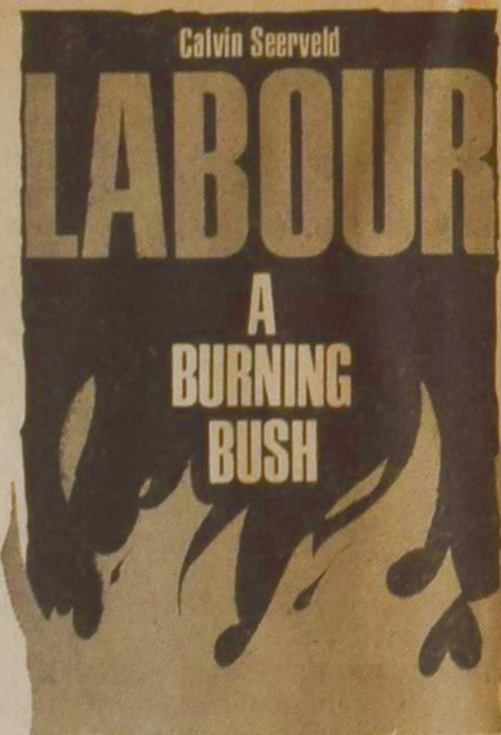
MECHANIC FOR SMALL TRUCK FLEET
also
MECHANIC FOR FORK LIFT TRUCK
with or without license

For further information call 459-4504, or apply at I.K.O. Service Ltd., 71 Orenda Road, Brampton, Ont.

For sale:

HARDWARE AND CLOTHING STORE

in the Niagara Peninsula. Close to Church and Christian School. Excellent turnover, large living quarters. Write under number 1919, to Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

Just off the Press!

by Calvin Seerveld: LABOUR: A BURNING BUSH! 50¢

by Joel H. Nederhood: NEITHER SLAVE NOR TYRANT 30¢

by Henry Van Andel: WHAT IS LIBERTY? 25¢

Also Order Now!

by Calvin Seerveld: CHRISTIAN WORKERS, UNITE! 50¢

CHRISTIAN CAMEL DRIVERS, UNITE? 15¢

by Bernard Zylstra: CHALLENGE AND RESPONSE 30¢

by R. Kooistra: THE FREE CANADIAN 30¢

by Paul G. Schrotenboer: FREEDOM AND JUSTICE FOR ALL 25¢

Mail your order and cheque to:

Christian Labour Association of Canada

1058A Albion Road, Rexdale, Ontario

---

130 Acre Mixed Farm

5-Kamer huis. Grote barn. Machineschuur. 6 mijl vanaf kerk en school Jarvis on Highway. Vraagprijs $20,000.00, down $1500.00.

Jack Bylsma

REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

FARMS TE KOOP

100 ACRE FARM met melkcontract gelegen in Embro. Eén van de beste farm districten van Ontario. Grote barn, 35 stanchions, 2 silo's, melkhuis, bulk tank. Melk contract 506 pond per dag @ $5.75. Dit is een excellente farm voor een Holstein farmer. Open for offer.

150 ACRES. Deze farm is gelegen aan de hoofdweg, 2 mijl van Woodstock. Grote dubbele L-barn is uitgerust met stall cleaner, melkhuis, bulk tank. Grote machine schuur, enz. Het 9 rooms geel stenen huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm is één van de mooiste en beste farms ooit door ons te koop aangeboden en kan zowel met als zonder stock en implements gekocht worden. Open for offer.

Tevens een 200 ACRE FARM. 1 mijl van de hoofdweg. Het land is vlak. Alles bewerkbaar en prima gedraineerd. Nieuwe bungalow en een geel stenen farm huis. 2 grote beefcattle barns. 1 grote nieuwe barn voor het mesten van varkens en het heeft ook een stall cleaner. Een grote varkensschuur ingericht voor het opfokken van biggen. Deze schuur heeft een furnace en het hele gebouw is verwarmd. 2 silo's, grote garage, groot kippenhok, grote dubbele corncrib en veel meer gebouwen. Tevens een full line of implements. Het land is excellent voor corn. Open for offer. Direct te aanvaarden.

20 ACRE FARM. Grote barn, 2 silo's, grote machine schuur. Mooi 4 slaapkamer huis in Embro. Dit is uitstekend voor varkens, ½ mijl van het dorp. Open for offer.

Wij zijn op het ogenblik rijk voorzien van goede farms. Evenens een complete lijst van tabak farms.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

FREEDOM IS EVERYBODY'S BUSINESS

- Listen to Radio CHUM (Toronto), 1050 on your dial, on Wednesday, Nov. 23, from 10-12 p.m. Gerald Vandezande, the CJL Foundation's executive secretary, will be interviewed on Larry Solway's "Speak your mind" open-line program.
- Listen to Radio CJRN (Niagara Falls), 1600 on your dial, on Friday, Nov. 25, from 10-11 a.m. Mr. Vandezande will be interviewed on the "Person-to-parson open-line program" by the Rev. Robert Rolls.

FAMA

DUTCH CANADIAN DRAMATICAL SOCIETY

Op veelvuldig verzoek heeft FAMA besloten een heropvoering te geven van het Kerstspel "De Ster van Bethlehem" van M. Nijhoff, op vrijdag 9 en zaterdag 10 december a.s., 's avonds om 8 uur in de Toronto District Christian High School, 8th Avenue te Woodbridge, Ontario.

Ieder, die zich de opvoeringen in de Weston Chr. Ref. Church en Eaton Auditorium kan herinneren, zal dit begrijpen.

Er zal medewerking worden verleend door het gemengd koor "Soli Deo Gloria", de muziekvereniging "Euphonia" en het kamerorkest "Pro Musica", alle onder leiding van Leen Kooy, ter verzorging van een inleidend programma en ter begeleiding van het stuk.

"De Ster van Bethlehem" is een van de rijkste en diepzinnigste kertsspelen die de Nederlandse literatuur kent. De vorm is geïnspireerd op het middeleeuws kerkelijk drama met uitzondering van de rijen, welke door de twee waakengelen worden gesproken. Deze waakengelen geven het gehele stuk door commentaar op de handeling. Het toneel is verdeeld in twee helften (Bethlehem en Jeruzalem), waar beurtelings de handeling plaatsvindt. Behalve de poëtische schoonheid zal niemand zich kunnen onttrekken aan de symbolische rijkdom en diepzinnige mystiek (o. a. de symbolische figuur van Eva.)

Philip Geusebroek

BOOKKEEPING
AUDITING
TAX RETURNS

Complete Service

BURLINGTON
933 Orpha St.
Tel. 634-5690

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires experienced

Straight Truck & Tractor Trailer Drivers

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires

One Class A Mechanic

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

Sunday Schools

You must have received a detailed listing of books, otherwise ask for it.

ORDER EARLY your books or other materials for the annual reward time!! Christmas is the time that the children receive a book, bible, colourbook, etc. Fill in the enclosed order form or come and see our great selection.

Speelman's Bookhouse Ltd.

10 Golfdown Drive REXDALE (ONT.) 741-6563

The Amazing Dolphins

Some ten years ago on the beach near a little village in New Zealand one could see the remarkable sight of an eight foot fish playfully splashing around with a group of children in the shallow water. Every once in a while one of the children would manage to climb on the fish's back for a little ride amid the cheers of the others. More often one of them would hold on to the dolphin's dorsal fin and let himself be tugged around for a while. Watching the scene it was hard to say who was enjoying the fun more, the fish or the children.

When there were no children the dolphin wasn't above giving grown up bathers a playful nudge now and then. Or he would side up to a small boat, rub shoulders with it, then stick out his snout of the water to grin at the would-be sailors as if he wanted to say: how about a little fun?

The name of the little village was Oponomi and it wasn't long before newspapers and magazines began printing stories and pictures that told about the dolphin named Opo. Once Opo's fame began to spread there was no end to the streams of tourists that began crowding the beach, armed with camera's and binoculars. Opo gobbled the attention happily and never gave a thought to the problems she created (streets choked with parked cars, frantic hotel managers waving on always more guests they couldn't put up), nor to the unexpected prosperity that came to the village's shopkeepers and fishermen. Or did she?

The story of New Zealand's friendly dolphin is not an isolated case. Bathers on the beaches of Florida have been nudged by them in a playful manner, fishermen all over the world are rather fond of the grinning joker of the sea that bumps their boats and leaps out of the water as in boundless joy, and of late managers of salt water aquaria around the world have grown rich, displaying the antics of dolphins in huge tanks.

The remarkable thing about dolphins is that they seem gifted with an uncanny intelligence. Trainers have found they can teach the fish just about every trick they can think of. Dolphins obligingly leap out of the water for a bite to eat, they jump through flaming hoops, they play basket ball, yes and even bowling. And they never grow tired of cavorting around to please their "masters" and the public.

The training of the dolphins soon attracted the attention of scientists to the remarkable animal. The dolphin is not really a fish, it is a mammal of the whale family that breathes air just like we do and deliver their young, live albeit under water. They measure some eight foot and weigh several hundred pounds. Swimming in open water they can easily manage a speed of fifteen to twenty miles an hour and travelling along in the wake of a speed boat, which they enjoy, they often reach higher speeds.

One curious thing about dolphins is that they have a substantially larger brain than we do. This has led some scientists to suspect that the dolphin is not a mere clever animal but that it has an intelligence of its own. To answer the intriguing questions dolphins pose a multitude of private and government research efforts are being carried on.

The United States Navy, for one, is trying to wrest the secret of the dolphin's "sonar" from the animal. It's been established in numerous tests that the dolphin can locate objects in murky water over great distances and with lightning speed, even determine the shape and speed of the objects, by some radar-like device, which is far superior to the electronic gadgets submarines and other navy ships carry.

It seems that the dolphin sends out peculiar sound waves which bounce off the objects under water to return an "echo". When the animal "hears" the echo it knows instantly the nature, shape, size, direction and speed of the object that bounced the "echo" back.

Another puzzling thing about dolphins is that they seem to talk to each other under water. Even out of the water dolphins make noises. They imitate sounds like parrots in a high unearthly "voice". Some count to ten, when they're told to do so by their trainers. Of one it is reported that at the beginning of every training session it says something which unmistakably sounds like "Come on, let's go". But under water the range of the sounds they produce is much wider and scientists are trying to determine whether they really give each other signals. It has been established that the hearing ability of dolphins is much superior to that of man. They can hear sounds with at least 150,000 vibration cycles per second. Our ears are deaf to sounds with more than 16,000 vibration cycles per second. In many test cases the conclusion is almost inescapable that dolphins seem to "talk" to each other.

Some researchers, going off the deep end, believe that dolphins aren't really dumb animals that can learn some clever tricks. They think that the dolphin's brain is superior to ours and that in reality they are a different kind of being, like the mythical creature from outer space would be a different kind of being. One of them has written a book about his studies in which he claims that within the next ten of twenty years men will master the language of dolphins and find that the animal is at least equal to men, albeit of a different nature and with different ideas.

And that would put this clever sea animal, speaking in biblical terms, in the ridiculous position of being created in God's image. Of course to seriously entertain such ideas one must have tossed the old bible overboard long ago.

J.V.

Baked Nutmeat Cookies Tastier By The Dozen

By ALICE DENHOFF

HAPPY is the home where Mom's a cookie baker. Cookies are probably the most rewarding of sweets to come from a hot oven. They always earn the family's vote of thanks.

Crispy, toasted filberts lend both texture and a sweet nutty flavor to cookies. Filberts, round, slightly pointed on one side and flattened on the other, resemble the acorn. Perhaps you know some as hazelnuts, but they're flavorful by any name. Try this batch of something delicious, flavor-filled:

CHERRY FILBERT BARS

1¼ c. each sifted cake flour and firmly-packed dark brown sugar
⅓ c. butter or margarine, softened
2 eggs
1 tsp. vanilla
½ tsp. baking powder
1½ c. toasted, chopped filberts (about 6 oz.)
½ c. each flaked coconut and chopped red maraschino cherries (very well drained)

Combine 1 c. flour and ¼ cup sugar in mixing bowl; add butter and mix until thoroughly blended and smooth. Press in ungreased 9" pan. Bake 15 min. at 350°F.

Meanwhile, beat eggs and vanilla with remaining 1 c. sugar until light and fluffy. Stir in remaining ¼ c. flour and caking powder. Add remaining ingredients; mix until well blended.

Spread mixture on top of baked mixture in pan. Bake 20 to 25 min. longer or until top is lightly browned. Cut into 2 doz. squares while warm.

To toast filberts, spread in shallow pan and bake at 400°F. 10-15 min., stirring occasionally.

TURKISH FILBERT DELIGHTS

1 c. butter or margarine
½ c. sugar
¼ tsp. salt
1 tsp. vanilla
2 tbsp. water
2 c. sifted all-purpose flour
1½ c. toasted, finely chopped filberts (about 6 oz.)
Confectioners' sugar (optional)

Cream butter with sugar and salt until light and fluffy. Add vanilla and water. Gradually mix in flour and nuts; chill dough. Shape into about 3 doz. 1" balls. Place on ungreased cookie sheet. Flatten with bottom of a glass dipped in water. Bake 25 to 30 min. at 325°F. If desired, coat warm cookies with sugar.

FILBERT DROPS

2 egg whites
1 c. each sugar and toasted, ground filberts (about 4 oz.)
Whole filberts
Granulated sugar

In small bowl, beat egg whites until soft peaks form; gradually add 1 c. sugar, beating until stiff. Fold in ground filberts. Drop by tsp. on greased cookie sheets. Top each cookie with a whole filbert and sprinkle with sugar. Bake 20 to 25 min. at 300°F.

Makes 3 doz. goodies.

THE REAL PROBLEMS ARE STILL UNSOLVED

Ottawa seemed in utter confusion as the ten provincial premiers, with their staff of ministers and senior officials clashed with Prime Minister Pearson and his staff over tax sharing and federal education financing. The federal government offered firm proposals, announced publicly prior to the beginning of the federal-provincial talks, which its own officials could apparently not explain fully and which the provinces could not understand.

Mr. Pearson's co-operative federalism melted under the heat of arguments as the premiers described the new proposals as "nonsense", "meaningless" and "compounded confusion". Premier Duff Roblin of Manitoba summed it all up by saying "It was a nice try but we are not buying it." Caught in the pressures of the compromise alternative is the hapless Canadian taxpayer. There can be no doubt about the prospect of a heavy tax increase. There is no other source of government funds, apart from the purse of the taxpayer, regardless of what level of government assumes the responsibility of spending it.

There is urgent need in Canada for a new approach to government. Co-operative Federalism, as it has been practised for the past ten years and as it worked at this last Provincial-Federal Conference, is not good enough. It is imperative that all segments of the political and economic picture be brought together before legislation is drafted. Secret conferences, which negotiate agreements without reference to legislature or Parliament make mockery of democracy. Labour warring with management is not enough; labour and industry along with government must consult together and work out their differences for the public interest. Union leaders who pay lip service to collective bargaining, but who expect Government to enforce their demands, betray their union members. Management which does not recognize the problems of its employees abuses its position of trust and power. Governments which project and enforce discriminatory and unjust laws without full consultation and consideration fail in their responsibility to the nation and her people. The needs and the future of Canada demand something better from the Government than they have been receiving.

The rising cost of closed-door government demands a firm delineation of responsibility and authority. Beyond this there are three major governmental responsibilities which are urgent — responsibilities which are common to all levels of government. They are as follows —

1. Hold steady on government expenditure and debt. The persistent increase in government expenditure and mounting deficits cannot continue. The huge increase in capital costs and the growing demand for the welfare dollar is driving many provincial and municipal governments to the edge of bankruptcy. The national debt increased more than one billion dollars during 1965 to a total of nearly 28 billion dollars. Provincial and municipal debt raise governmental liabilities to more than $50 billion, which is an individual share of more than $2500 for every man, woman and child in Canada. Private debt of individual Canadians now nears 7 billion dollars or $330.00 per person. Reason dictates that this cannot continue. The situation will not be brought under control until the present rate of increase in expenditure and debt is held steady by the respective and various governments.

2. Priorities must be established for welfare spending. Approximately 35% of all federal expenditure goes for direct welfare payments. At present no less than 5.5 out of 12 million Canadians who are over 20 years of age receive direct cheques from Ottawa. Haphazard expedient policies result in the gross neglect of legitimate areas of priority need. In my opinion, education is now the first priority of all governments. There is no place in today's world for half-educated people. Unless our children receive adequate education, unless there is full opportunity for vocational training, unless there are facilities for job retraining and adult education programmes, more and more Canadians will find themselves without a means of living and will sooner or later become public charges.

3. Local and provincial authorities, responsible for education, just do not have sufficient funds available. Health needs are second in importance. Adequate Health Insurance must be available to every Canadian according to his need, rather than his ability to pay. This does not mean however that government should assume the responsibility of caring for those who are able, and who wish to care for themselves. In third position is the need for increased pensions for needy senior citizens and those who are incapacitated, and without means.

Without these priorities, without the closest of consultation and coordinated planning between all levels of governments, Canadians and the Canadian economy will before long be in serious trouble. The handwriting is already on the wall for all who will read.

YOUNG CALVINISTS' OPINIONS ON TODAY'S ISSUES

②

Should Christian schools receive public tax money? Yes: 66.8% No: 33.2%

Yes —

— If taxes were allocated on a "per student basis," both public and private schools would have equal right.

— Christians pay and receive benefits from other taxes and should also from taxes allocated for education.

— With tax support, Christian schools could have better facilities and attendance would be better if the costs weren't so high.

— Catholics get it (in Canada, ed.); we should too.

— We should get some to ease the burden on our parents, but not all since then our Christian schools will be taken for granted.

— Education is a public need. Christian as well as public schools educate future citizens; each is entitled to tax support.

— It's unfair to support two school systems.

No —

— By paying for Christian education we show our love. It wouldn't mean much to us if it were free.

— Christian schools are part of the church, and church and government should be separated. It would be a compromise.

— The public should not have to support Christian schools anymore than supporters of the Christian schools should have to support the public schools.

— Because the government would then regulate the course of study.

— It would make our country too socialized and communistic, such as medicare.

— It's a school for Christian children and we should not receive money from public taxes.

Should the Christian Reformed Church join the World Council of Churches? Yes: 57.1% No: '42:9%

Yes —

— It would be good for our Christian maturity to talk with people from other faiths.

— We can do much more there than by staying out. Opportunities are unlimited.

— Why have a World Council of Churches if churches aren't members?

— John Calvin would have been there; why aren't we?

— Definitely! I want the world to know we exist.

— It's about time we start to get "in" with the ecumenical movement.

— We won't have to change to become members. It would help us to better understand other churches.

No —

— No, the WCC should be part of the Christian Reformed Church.

— There are hidden dangers: spirit of the anti-Christ and communist infiltration.

— We cannot get along with many of their doings.

— There is enough liberalism creeping in the church.

— It would mean giving up some of our principles and beliefs.

— Our church could never agree, unless we turned against some of our important doctrines.

— If the CRC would have to abide by all WCC decisions, it could not continue preaching the conservative gospel without being hypocritical.

What do you like and dislike about your church?

Likes:

1. Its basis: True Gospel is preached 68
   Sound doctrinal base 64
2. Good fellowship, friendliness 66
   Unity in Christ 33
3. The youth group and its leaders 56
4. Its organized activities for all ages 20
   Its educational program 19
5. Our minister 28
   Sermons 8
6. Simple, orderly worship services 27
7. Enthusiastic young people 26
8. Church and pastor are in touch with young people 26
9. Its discipline, strictness 15
10. S.W.I.M. 10
11. Others: Mission activity, 7; Its small size, 6; Uniformity of the CRC's, 5; Singing, 5; Attendance at both services, 5; Joy of personal faith, 4; Generous givers, 3; Opposition to materialism, 3; Intellectual leadership, 3; CRC heritage, 2; Unity of young people at conventions, 2; Progress in our "old" church, 1; Non-Dutch membership, 1; Respect for Synod, 1; Unworldliness, 1; Concern for social problems, 1; Informal evening services, 1. Total: 51

Dislikes:

1. Membership Characteristics:
   Cold, unfriendly* 47
   Lack of enthusiasm 39
   Lack of unity, cliqueish 35
   Snobbish, better-than-thou 22
   Hypocritical, insincere 22
   Laziness, shirkers** 15
   Total: 181
2. Church Characteristics:
   Too strict, legalistic 41
   No concern for young people 21
   Clinging to tradition 18
   Too "Dutch" 16
   Prejudiced to other denominations 16
   Conformist 5
   Total: 115
3. Worship:
   Liturgy too formal 35
   Poor singing and music 14
   Dead, no emotional involvement 10
   Need for new songs 7
   Poor facilities (hard pews) 6
   Attendance in evenings 4
   Sermons 3
   Total: 79
4. Young people lack interest in YPS 32
   YPS dull, unimaginative leadership 12
5. Lack of witnessing, no sharing of faith 24
6. Other: Lacks social activities, 8; It's too large, 6; Not enough young people, 6; Prejudiced to public schools, 4; Young people make profession of faith at same age, 4; Doctrines complicated, 3; Too liberal, 3; Isolation, 2; Attitude to league and YCF, 2; Too socially minded, 2; Racial discrimination, 1; Lack of discipline, 1; Pastor calls older members by first name, 1; Catechism instruction, 1; Over emphasis on Christian Education, 1; Decreasing membership, 1; Separate YPS's, 1. Total: 47

* Especially to visitors and new members.

** 7 added "only a few to do all the work."

Young Calvinist, Nov., 1966.

THE WORLD OF BOOKS

DIALOGUES WITH GOD, by O. Thomas Miles (W. B. Eerdmans, Grand Rapids, Mich.; 185 pages, $2.25).

Ministers of the Gospel spend many hours of reading, thinking, and writing before they consider themselves prepared to address their congregation officially on behalf of the God whose Word they must proclaim. One wonders, however, how much reading, thinking, and writing they generally do in preparation for the moment when they must officially address God on behalf of their congregation. Except for the specially talented and experienced perhaps, it might be well for them to admit with Rev. Miles, a United Presbyterian minister, that meaningful and poignant prayers do not come easily and must be carefully prepared beforehand.

In paperback he offers us a total of 121 prayers; 90 of them originally written for use on the pulpit and only slightly revised for personal use; the rest to be used within the Christian family on special occasions and at meals.

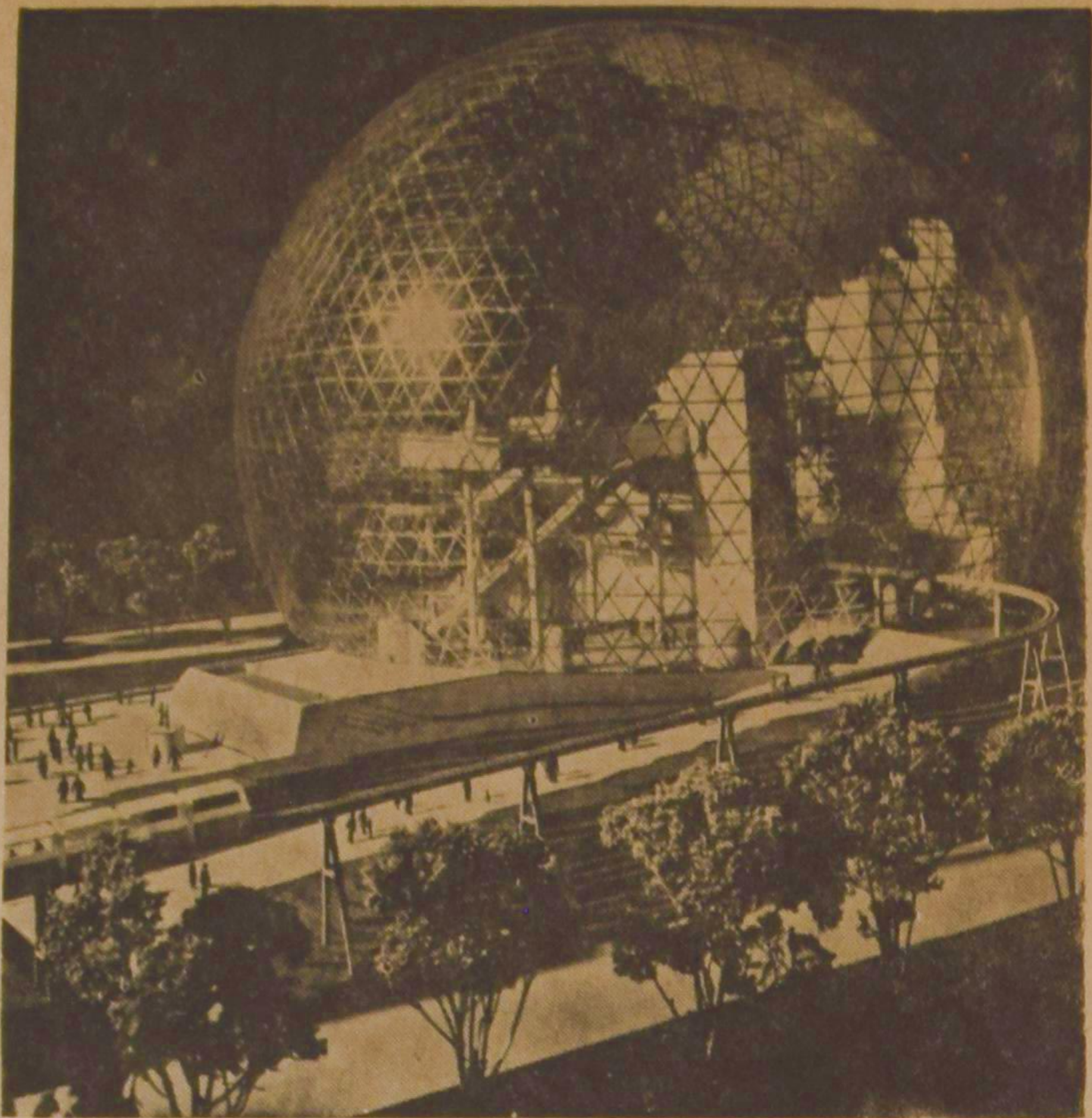
I recommend this book wholeheartedly, not only to ministers, but also to those other Christians who desire help to make their prayers, public and private, more vital and who want to guard themselves against using the same theme, the same phrases and cliches over and over again. The prayers offered here for that purpose by Rev. Miles reflect an orthodox theology but they do not fit the all too traditional pattern: they are honest, fervent, expressing the full range of our human experience frankly and yet reverently throughout.

Rev. John C. De Moor,
Saskatoon, Sask.

Wife Preservers

After polishing baby's white shoes, spray with hair spray to prevent white marks on furniture. It wipes off with a damp cloth for the next polishing.

THE UNITED STATES PAVILION

With just under six months to go, the Canadian Universal and International Exhibition is entering the home stretch in pavilion building. (Telegram Photo)

World's largest microscope donated for Centennial

The world's most powerful electron microscope will be donated to Canada's finest cancer research hospital as a Centennial gift from Canada Life Assurance Company.

The microscope is capable of enlarging an object the size of a beach ball to the size of the earth. It wil be given to Princess Margaret Hospital in Toronto.

Called the Philips EM 300, it wil be installed next year to be used by pathologists in the research war against cancer, arthritis, muscle degeneration and diseases of the kidney, liver and skin.

"This new electron microscope can make an important contribution to the medical research program being carried forward under the overall direction of the University of Toronto," Canada Life President A. H. Lemmon, said.

"We are proud to assist such a program which is closely co-ordinated with research in other parts of Canada, the United States and abroad."

The $50,000-plus instrument had its first unveiling during the Sixth International Congress for Electron Microscopy at Kyoto, Japan.

Scientists saw the instrument turn a dozen tiny atoms into a sharp-focused object the size of a television screen. Some delegates said they considered the scientific breakthrough as exciting to them as the soft-landing on the moon of the Surveyor space and photographic craft.

At present, the hospital has a small microscope which gives a magnification of 12,000 times, compared to the new microscope's range of 50,000,000 times.

How safe is your car?

New York (NAPS) — They've finally reduced it to statistics: of four million vehicles recently inspected by the state of Texas, 43% were found unsafe for today's traffic conditions!

Does neglect of car maintenance really amount to much when it comes to safety? How much of a hazard, for example, are worn tires?

Pennsylvania Turnpike officials can answer that one. For years, they've urged toll booth attendants to bar autos with badly worn tires. To date, some 12,000 drivers have been told to get better tires or stay off the Turnpike. Result: Turnpike deaths from accidents traceable to poor tires have dropped from 26% of all fatal accidents to less than 5%!

It has been mentioned that if attendants could check other possible defects in the cars passing through their gates — defects such as bad brakes, faulty headlights and directional signals — there is little doubt that accidents should be reduced still further.

But even the "mechanically safe" car has lately come in for a probing look from experts seeking to make it still safer. In a recent traffic safety symposium sponsored by the National Academy of Engineering, Dr. William Haddon Jr. of the New York Department of Health cited an estimate that **one-fourth of all automobiles** are involved in crashes in which the occupants are either killed or injured as a result of striking the interior compartment. Dr. Haddon also mentioned that at least one-half of all drivers killed to date **received fatal injuries** from steering assemblies.

Cars designed to combat these hazards are now in production; some are **already on the market.** The Swedish SAAB, for example, has the collapsible steering wheel and column which will be featured on some of next year's American models.

Safety door latches are another feature that many car shoppers will find — and a good thing, too. Safety experts note that risk of serious injury increases markedly when occupants are thrown from the car — usually when the door flies open.

Seat belts, of course, protect against this possibility — when they are used, as they too often are not. Yet a recent study of 242 severely injured motorists again proves their value. Dr. Allen N. Nahum of the UCLA School of Medicine estimated that 90% of these injuries could have been avoided or at least minimized if the motorist had been using a seat belt or shoulder harness.

Harnesses, which are standard equipment on at least one foreign care, are preferred by some safety authorities because they restrain the upper part of the body from falling forward and striking the instrument panel in case of accident.

Even the best safety equipment, however, is no substitute for an alert and responsible driver. Although good car design may minimize accident damage, it's still true that people, not cars, cause most accidents.

Psychological causes of traffic tragedies are among the worst hazards facing drivers. "Problem" motorists tend to have certain traits in common — for example, they are often aggressive and selfcentered. Furthermore, say the experts, many have appeared before juvenile courts in their youth, and have had difficulty with loan agencies!

But not all drivers with accident records have this kind of background, and even the "good" driver with a fine record can and does succumb to certain deadly psychological temptations of the road.

These are:

1. **Overconfidence.** Taking for granted that pedestrians, other drivers, and the driver's own car and reflexes will all do the right thing at the right time.

2. **Impatience.** Taking needless chances, suppressing good judgment, getting into tight situations just to save a little time.

3. **Self-righteousness,** which causes some drivers to try to "teach that wise guy a lesson." What's actually learned, of course, may be tragically different from what was intended.

Even drivers who avoid these psychological pitfalls may be falling into driving errors without realizing it. According to a recent report by the New York City Police Department, these were the five driving errors most commonly implicated in that city's traffic accidents:

1. Following too close to another car and consequently losing control.

2. Failing to give a pedestrian the right of way.

3. Failing to give another vehicle the right of way.

4. Failing to stop on signal.

5. Improper turn, failing to keep to the right, and disregard of signs were close contenders for the fifth spot.

In the final analysis, the most important factor to steer you straight is concern with your own condition as well as that of your car. Get the best-designed car you can find, keep it in mechanically tiptop shape — and remember that even the safest auto is only as "accident-proof" as you, the driver.

NEWS FOR STAMP COLLECTORS

Child Welfare Stamp 1966

From November 15, 1966, to January 14, 1967, the child welfare stamp 1966 will be on sale at all postal offices in the Netherlands.

This year these child welfare stamps will be issued for the 40th time. The net proceeds of the surcharge is distributed among agencies dedicated to child welfare work such as schools and homes for the blind, the deaf, the crippled and the mentally retarded children. The "central agency for children's Health Resorts" which annually sends some 8000 children with health problems to its vacation resorts, benefits from the children's stamp action.

Assisting in this special annual drive are tens of thousands of school children as well as many of their mothers. The children will sell special sheets made available in order to facilitate the stamp sale at schools. These sheets consist of four ten cent stamps with 5 ct. surchange, five 12 ct. stamps with an 8 ct. surcharge and three 20 ct. stamps with 10 ct. surcharge.

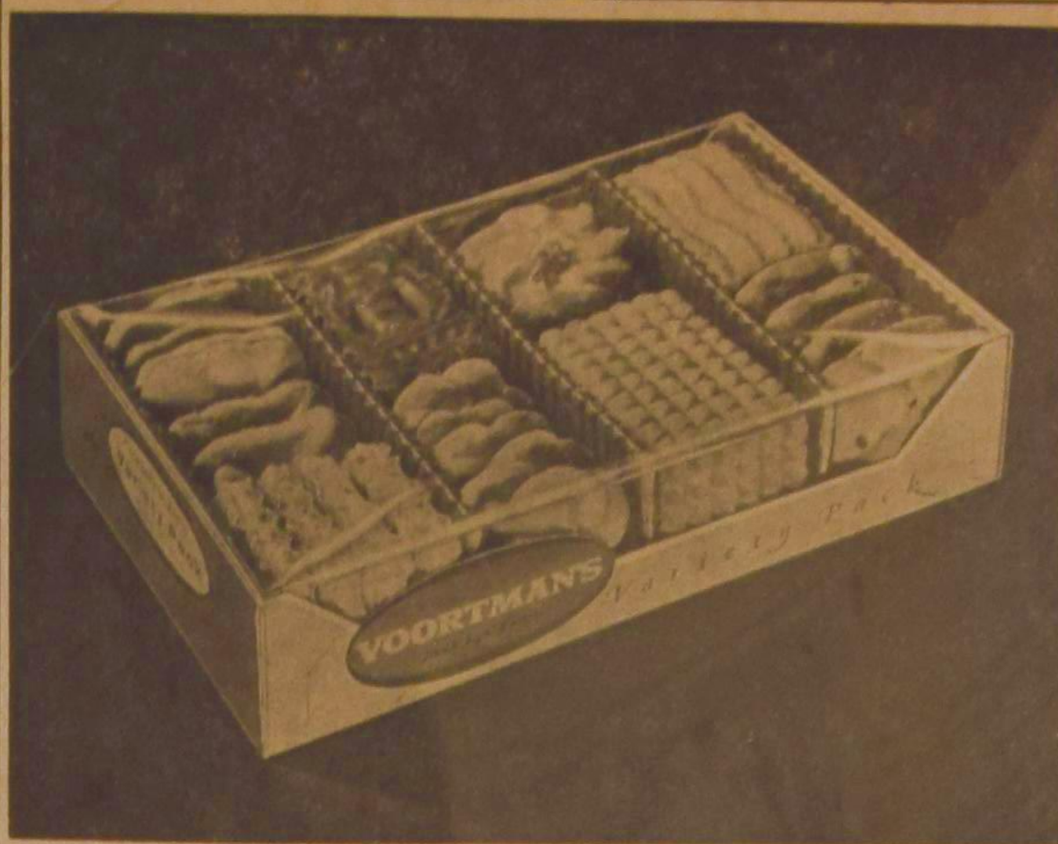
INTERNATIONAL CO-OPERATION IN SEISMOLOGICAL RESEARCH

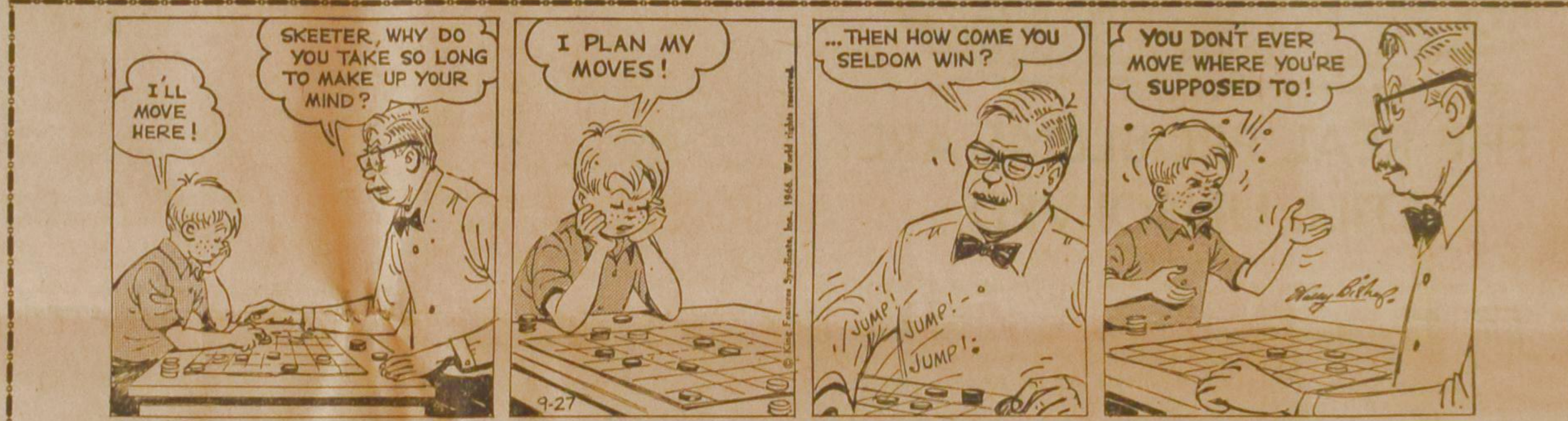
Experts from France, Germany and Italy are taking part in a series of seismological experiments being carried out in the Western Alps to study its underground rock structure. During September, nine charges of explosives ranging from 1 to 50 tons were fired at locations in the Alpes Maritimes (in Southern France), in Savoy and the Massif Central. Seventy-five teams of seismologists from various research institutes in France, Germany and Italy recorded waves set off by these explosions within a range of more than 300 miles.

A similar program is to be carried out next June by seismologists in Finland, Norway, Sweden, the USSR and the United Kingdom. Its aim will be to measure the speed at which seismic waves travel through the solid geological strata extending from Lake Ladoga in the USSR to Scotland, through the Scandinavian countries. Explosive charges up to 20 tons will be placed at various depths beneath the waters of Lake Ladoga, the Baltic and the North Sea.

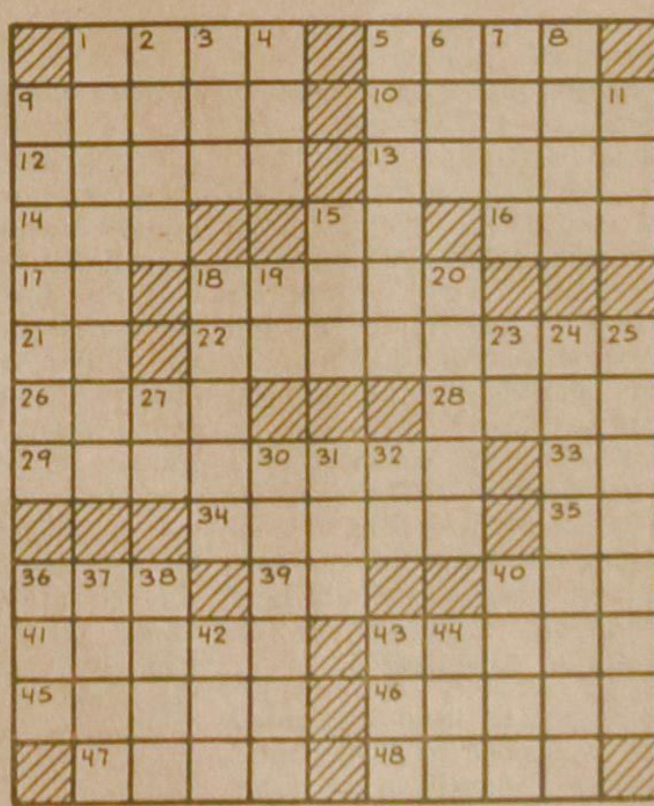
(Unesco Features)

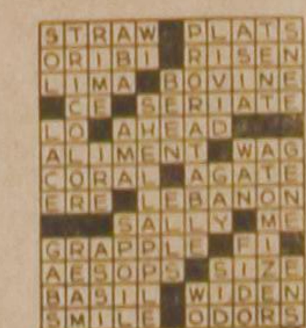

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. High school or college dance
5. Cry noisily
9. Hollow stone
10. Fusion
12. Finished
13. A skin disorder
14. Frost
15. Aloft
16. Minced oath
17. 12 pence: abbr.
18. Borders
21. Exclamation
22. Anchors, cables, etc.
26. Theater group
28. Gas
29. Bird
33. Negative reply
34. Dyes
35. Perform
36. Solemn wonder
39. Stamp of approval
40. Dandy
41. Claw
43. Ecclesiastical scarf
45. Follow
46. Wanderer
47. Small, fruit-filled pastry
48. Female sheep

DOWN
1. Strong inclination
2. Floated
3. Poem
4 Of the healing art: abbr.
5. Car part
6. Mother of Irish gods
7. Ala
8. Theater seat
9. Japanese dancing girls
11. Born
15. Japanese salad plant
18. Chic
19. American moth
20. Warbles
23. Compass point
24. Venetian boats
25. Pried
27. Tantalum: sym.
30. King of beasts, junior size
31. Printers' purchase
32. Portion of the Bible: abbr.
36. Consumed
37. Desire
38. Girl's name
40. Renown
42. Belonging to us
43. Single unit
44. Quarrel

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Blenheim, Ont., K. Hart te Peterborough, Ont.

te Vancouver (Bethel), B.C., D. C. Los te Grimsby, Ont.

te Fort William, Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Brampton (II), Ont., J. A. Quartel the Hamilton (Immanuel), Ont.

te Aylmer, Ont., A. J. Vander Pol te Dunnville, Ont.

te Forest, Ont., G. Bieze te Alliston, Ont.

Aangenomen

naar Red Deer, Alta., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

Bedankt

voor Monroe, Washington, U.S.A., en Regina, Sask., S. Viss te Houston, B.C.

FREE CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Hamilton, Ont., G. Bouw te Eemdijk (Ned.) en D. Slagboom te Dordrecht-C. (Ned.)

Intrede Rev. D. J. HART

Het was voor de Chr. Reformed Church van Truro, N.S. een blijde avond op donderdag 29 september toen kandidaat D. J. Hart bevestigd werd door zijn vader Rev. K. Hart van Peterborough, Ont. Eén jaar en acht maanden waren wij vacant geweest, gedurende welke tijd 11 beroepen waren uitgebracht.

Rev. K. Hart had tot tekst gekozen Ps. 119 vers 130a: "De opening van Uw Woord verspreidt licht".

De handoplegging geschiedde door Rev. K. Hart, Rev. M. Dornbush van Charlottetown, Rev. John Groen van Kentville, Rev. G. Dykstra van Halifax en Rev. H. de Bruin van Fredericton.

Daarna sprak Rev. G. Dykstra als consulent en Rev. M. Dornbush namens de Maritime churches. Elder Colenbrander dankte in de eerste plaats God, die ons gebed verhoord had en daarnaast allen die aan deze avond hadden meegewerkt.

Na de dienst hadden we een ontmoetingssamenkomst in de basement waar Rev. en Mrs. Hart met blijdschap werden gefeliciteerd en verwelkomd.

Zondag 2 oktober bracht Rev. D. J. Hart het Woord Gods tot ons met de woorden gekozen uit Jesaja 62:1: "Om Zions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel".

Zo is dan de vacature weer vervuld. En wij gaan in de kracht van onze Koning met onze jonge dominee verder.

De kerkeraad van de
Chr. Ref. Church of Truro, N.S.

LEZERS SCHRIJVEN

'PARTURIUNT MONTES, NASCETUR RIDICULUS MUS'

Geachte editor,

Deze brief wordt, U moet me geloven, geschreven met tegenzin, om niet te zeggen met verdriet. Het gaat over, en ook tegen wat ik las in uw blad, Nov. 11, 1966 op pag. 2, een artikel van Mr. D. Brinkman over 'Christian School Creed', en daarna de 'Proposed Basic Article and Educational Creed', ondertekend door Rev. J. VanHarmelen namens een Educational Creed Committee.

Toen ik beide had gelezen, kwam bovenstaand gezegde in m'n gedachten: "de bergen hebben barensnood, er wordt een belachelijk (klein) muisje geboren". U begrijpt de strekking: grootse actie, grootse woorden, en wat komt er tenslotte uit voort?

'k Heb al jarenlang in verschillende bladen m'n 'Reformed' medegenoten trachten te waarschuwen voor, en dus tegen die gevaarlijke ontwikkeling van allerlei 'creeds' op te stellen voor 'allerlei terrein', en zo het ene leven in het Verbond op te splitten en te verstrooien. Blijkbaar heeft dat niets geholpen. Dat zal dan wel aan mij liggen. Veel reactie (met argumenten) op mijn artikelen betreffende de 'Educational Creed' van de A.R.S.S. heb ik nooit onder ogen gekregen. En intussen gaat de ontwikkeling verder. Dat men zich van mij niets aantrekt, alright, — men kan zeggen: de man heeft wel critiek maar hij blijft een buitenstaander, waarom zouden we naar hem luisteren?

Toch waag ik nog weer een poging, en ik hoop dat de lezers bovengenoemd nummer van uw blad bewaard hebben. Dat ze dan aan het hieronder volgende welwillende aandacht schenken!

• •

Mr. Brinkman schrijft een hooggestemd artikel. Al jaren zijn we er mee bezig geweest, en we hebben de hulp gekregen van deskundigen, en eindelijk is het nu zo ver: een eigen schoolbelijdenis. De kerk 'has come of age'. We hoeven nu niet meer overal in het leven rond te sjouwen met de belijdenis-van-de-kerk (die, — in deze redenering — alleen geldt voor 'kerkelijk terrein'); we zijn volwassen geworden, en nu gaan we zelf belijdenissen opstellen voor 'alle terreinen'. De A.R.S.S. heeft er al een voor de wetenschap; nu komt er, Gode dank, een voor het onderwijs, en andere zullen wel volgen: voor sociaal terrein, voor de kunst enz., de politiek daarbij niet te vergeten.

Van die 'kerkelijke belijdenis', zo dus nog steeds Mr. Brinkman, vrij vertaald, nemen we alleen maar over de artt. 3-7 (vooral niet meer) betreffende de Bijbel als Gods Woord, maar verder gaan we onze eigen weg. En wat we nu als school-belijdenis presenteren, is zo strikt gereformeerd dat het best kan zijn dat we straks mensen, die lid 'in good standing' van een Gereformeerde Kerk zijn, moeten weigeren in onze school, omdat ze niet aan de hoge standaard van onze school en school-belijdenis kunnen toekomen.

Hoe we, aldus nog steeds Mr. B., in dat school-terrein straks moeten handelen met mensen die niet helemaal trouw blijven aan onze school-belijdenis, weten we nog niet. We hebben in die school (nog) niet het (kerkelijk) apparaat van opzicht en tucht en afsnijding, maar misschien hebben we dat ook niet nodig, zolang onze School Creed maar strikt in overeenstemming blijft met de Reformed Creeds.

En, als peroratie, klinkt het dan: "Christian school society members are asked to embark on this new and exciting road of independence from the Church" . . . .

• •

Hoeveel misverstanden hier wel opgestapeld liggen, ik heb ze niet kunnen tellen. Alleen, dit weet ik heel zeker, dat de Gereformeerde belijdenis de belijdenis is, niet van de dominee of van de kerkeraad, maar dat ze is van alle gereformeerde mensen die haar onderschrijven, en dat die gereformeerde mensen haar overal meenemen (dat hebben ze beloofd!) omdat deze belijdenis reformerende kracht heeft voor alle zogenaamde 'terrein' van het leven. Ook weet ik, dat in de eeuwen die voorbij zijn, deze gereformeerde belijdenis en de mensen die haar beleefden, "het gelaat des aardrijks veranderd hebben", na de Grote Reformatie, en ook gedurende de 19e eeuw (vgl. 'Het Wonder der Negentiende Eeuw', door *H. Algra*). Daarvoor hebben ze nooit allerlei aparte belijdenissen nodig gehad, net zo min als gereformeerde mensen die nu hebben.

Helaas, een bepaald filosofisch systeem heeft onder vele gereformeerden hier te lande zulk een onfeilbaar gezag gekregen, dat het nu beslist die kant op moet: de kerk van de Heere Jezus is maar één van de vele 'openbaringen' van het lichaam van Christus (in de N.T. periode was men nog niet wijzer, toen was de kerk de enige organisatie, en dat bepaalt de N.T.-ische betekenis van het woord 'ekklesia', aldus *Dr M. Vrieze* in The Community Idea In Canada, pag. 50; nu echter gaan wij dat 'ekklesia'-motief toepassen op alle maatschappij-vormen . . . .)

En, zoals Hegel al zei: 'Ideeën marchieren'; dit 'idee' marcheert met schier onweerstaanb're kracht voort op alle terrein des levens.

Ik mag niet teveel ruimte vragen; anders zou ik nog graag heel wat willen zeggen hier.

Tot slot nu dat ontwerp School Creed zelf, gedrukt op dezelfde pag. in uw blad. Toen ik haar las, kwam die latijnse zinspreuk me in de gedachten. Na de hooggestemde woorden van Mr Brinkman (de bergen hebben barensnood), wat komt er nu tevoorschijn? Veel meer dan een 'klein muisje'? Ik geloof van niet.

Eerst een serie uitspraken over: leven — de Bijbel — schepping — de mens — de zonde — Christus — het koninkrijk van God; ik zeg niet dat er onbijbelse dingen in staan, al herinneren bepaalde uitdrukkingen me meer aan die genoemde filosofie dan me lief is, maar ik vraag in alle ernst: staat dit alles niet veel mooier en rijker in de Reformed Creeds, die Gereformeerde ouders toch in hun zak, ja wat meer is, in hun hart hebben, als ze de handen ineen slaan om gereformeerd school-onderwijs op te bouwen? Ze zijn juist door die gereformeerde belijdenis die hun leven stuwt en stuurt, gedreven in die richting. Waarom dan in plaats van die rijke belijdenis een korte serie korte, en ook vrij povere artikelen?

En wat er dan overblijft van die Educational Creed, is een enkele zin over: het doel van onderwijs — de ouders — het kind — de onderwijzer, de christelijke school. De twee over de ouders en de christelijke school 'overlappen' elkaar. Wat er overblijft, I'm sorry, maar ik moest denken aan die latijnse spreuk.

Weet u wat ik had kunnen waarderen, en ook verwacht had, en ook betekenisvol zou hebben gevonden? Als het zo was gegaan: hier zijn we, gereformeerde ouders, met (natuurlijk!) de volle gereformeerde belijdenis in onze harten, en nu gaan we uit die belijdenis richtlijnen peuren voor de verschillende 'vakken' van het onderwijs, praktisch, concreet, en leerzaam voor ieder.

Maar, — als dit nu alles is, na al dat voorbereidend werk, jammer, maar ik kan er niet in ontdekken dat we nu zo 'of age' gekomen zijn, en er nu fanfare voor gemaakt moet worden, dat we nu eindelijk, op het terrein van het onderwijs, ontgroeid zijn aan de suprematie van 'de Kerk'. De kerk, dat zijn wij toch, gelovige, gereformeerde mensen, verenigd in Christus, en nu, in het ene leven, aan het werk voor Hem?

(Rev.) G. VanDooren,
Burlington, Ont.

CALVIN COLLEGE FINE ARTS CENTER

Dit prachtige gebouw, waarin de 'art, music and speech departments' zijn ondergebracht, werd op 20 oktober j.l. officieel geopend.

Het gebouw is echter zo gebouwd dat het voor vele doeleinden kan worden gebruikt. Concerten, toneeluitvoeringen, conferenties, 'chapel' en kerkdiensten en allerlei andere festiviteiten kunnen hierin plaats hebben. Economisch bezien is het zeer doelmatig gebouwd.

Voor de 'community' van Grand Rapids is dit gebouw dan ook een hele aanwinst.

Adresverandering

Men verzoekt ons mede te delen, dat het adres van Mrs. W. G. Munnik thans is: 2064 Courtland Cres., Cooksville, Ont.

Mrs. Munnik is de field worker van de Workshop Youth Evangelism in charge of the Sunflower Clubs.

VERZEKERING VAN DE EERSTE DRIE MAANDEN VAN NIEUW-AANGEKOMEN IMMIGRANTEN

Nieuw-aangekomen immigranten, die zich in Ontario vestigen, zullen in de gelegenheid worden gesteld een verzekering te sluiten bij Blue Cross, totdat zij in aanmerking komen voor de Ontario Hospital Insurance.

Blue Cross heeft een plan ontworpen, dat de immigrant en zijn gezin dekking geeft voor drie maanden.

Ontario Hospital vereist van nieuwe aanvragers, dat zij drie maanden zullen wachten, alvorens zij voor de verzekering in aanmerking komen. Voordat Blue Cross haar plan bekend maakte, was er voor verzekering van nieuw aangekomen immigranten in Ontario geen dekking.

De premie van Blue Cross is voor een alleenstaande $14,94 voor drie maanden en voor een gezin, met inbegrip van de kinderen tot aan hun 21ste jaar, $28,98.

WIJ LAZEN VOOR U

THE SECRET IN THE BOX, by W. G. van de Hulst, translated from the Dutch by W. Gabrielse. Publisher: Woudstra's Bookhouse, Edmonton, Alta.

This is a translation of "Zo'n Griezelig Beest", well-known by most parents from the time they could easily identify themselves with the two little rascals" that brought a frog to school, for reasons know to them alone.

The story still holds the interest of the 5-8 age group, as we experienced recently.

There are a few disadvantages in translating a story written more than forty years ago against the background of that time, but our children will not be bothered by these .

It is difficult to find a good equivalent for some expressions the Dutch author used frequently. One of them, "domme jongens", is translated by "foolish boys", which is a bit too strong. "Silly" would have done very well. "Reading carefully" is not used in the sense the translation renders it.

There are a few more expressions which a Canadian-born author would not have used, but our grade-one children were quite ready to enjoy the story tremendously in spite of these linguistic deficiencies.

Rita Van Westenbrugge

"MAN, DAT LAAT JE NIET LOS!"

Interview met drs. Soetjipto, onderwijsdeskundige op Java

ALS IK GELD HAD

Verachtelijk zeggen de moslims: "Jullie zijn door Allah vervloekt. En daarmee uit". Maar de kerk geeft in Indonesië nieuwe levenshoop aan massa's ongelukkige mensen, die gevangen zitten in de communistenkampen. En aan hun kinderen. "Ik kan morgen zo twintig kleuterschooltijes beginnen, als ik geld had", dat zegt de onderwijsman van christelijke kerken op Midden-Java, drs. Soetjipto uit Salatiga tegen me. "Ja, kleuterscholen, schrijf dat vooral goed op. Die kleine kindertjes gaan me aan het hart als ik in de kampongs kom. Natuurlijk, papa was fout. Die zit vast. Maar wie doet er nu wat voor de kindertjes? Met grote ogen kijken die kleuters je aan. Man, dat laat je niet los."

Wel: de kleine christenkerken van Java deden al het een en ander. Dit jaar hebben ze 26 nieuwe scholen geopend. Vooral kleuterscholen. "Familie van mensen, die in de gevangenis zitten, brengen de kinderen graag naar onze scholen. De communistische scholen zijn gesloten. Weet u, dat de communisten zelfs op kleuterscholen de kinderen de klassestrijd al leerden? Ze goten het er als het ware met de paplepel in", vertelt drs. Soetjipto.

IN GEVANGENISSEN

Bitter teleurgesteld in hun verwachtingen zoeken deze mensen nu naar een nieuw begin. Veel christenen in Indonesië begrepen nu pas goed het evangelie. Ze wisten dat de communisten de kerk wilden uitroeien. Diepe indruk heeft het gemaakt op de communisten, dat het desondanks christenen waren die hen in de ellende van de gevangenissen kwamen opzoeken en hen probeerden te helpen.

In Salatiga, waar drs. Soetjipto met zijn vrouw en drie kinderen woont, gaven zich onlangs 130 gevangen communistenleiders op voor deelname aan catechisatie. Binnenkort zullen de eersten zich laten dopen. Trouwens overal in Indonesië zoeken nu mensen de weg naar de kerk. Nooit was de toeloop zo groot. Tot over de oren in de zorgen is drs. Soetjipto naar Nederland gekomen. Hij zegt: "Weet u wat me zo opvalt? Dat veel mensen zo somber kijken. En het gaat jullie in Nederland toch zo goed? Jullie hebben nergens gebrek aan. Bij ons is het net andersom. Om maar iets te noemen, nee, dat moet je eigenlijk niet opschrijven, maar goed: ik heb in 1952 voor 't laatst een zondags pak gekocht. Nou, 't ziet er toch nog netjes uit?" Drs. Soetjipto lacht hartelijk.

EEN NIEUWE TIJD

De mensen in Indonesië hebben het moeilijk. Heel moeilijk. Maar met grote verwachtingen zijn zij vervuld, nu een nieuwe tijd lijkt te zijn aangebroken. Betere vorming voor het maatschappelijk leven is nodig. Onderwijs eist veel meer aandacht. "En lang niet alle scholen komen in aanmerking voor staatssubsidie. Trouwens, niet de vraag of we subsidie kunnen krijgen is beslissend, wanneer we een school oprichten. De kerk zet een christelijke school waar die nodig is," zegt drs. Soetjipto.

Dat kost veel geld. Drs. Soetjipto grijpt naar z'n tas. "Wilt u een paar cijfers? We hebben op Midden-Java 321 christelijke scholen, alles meegerekend, van kleuterschool tot en met de christelijke universiteit van Salatiga. Van die 321 krijgen er 112 volledige subsidie en 45 gedeeltelijke subsidie van de regering. De rest moeten we zelf betalen. En dan: we hebben rond 65.000 leerlingen en 2500 onderwijzers. Van de leerlingen komt maar 15 procent uit christelijke gezinnen. Begrijpt u, wat dit betekent voor de evangelisatie?"

VOOR EEN HONGERLOON

Hoe lukt het zoveel scholen draaiende te houden zonder een cent subsidie? "Ja, om te beginnen: onze onderwijzers werken voor, zeg maar gerust een hongerloon. Hun salaris is genoeg om er tien dagen van te leven. Voor de rest van de maand moeten ze het van bijverdiensten hebben. Veel onderwijzers hebben een klein winkeltje of ze verzorgen de boekhouding van zakenmensen. Anderen hebben een handeltje op de markt. Aan onderhoud van de oude schoolgebouwen doen we zo goed als niets. Heel wat schooldaken zijn zo lek als een mandje. In de regentijd laten we de kinderen maar thuisblijven. Schilderwerk? Komt ook niets van. U moest 't maar eens zien: de oude verf van de zending zit er hier en daar nog op."

Dat zijn een paar antwoorden op de vraag hoe ze rond komen. Nog meer? "Ja, we krijgen natuurlijk ook flinke steun van de zending in Nederland. En: onze mensen betalen schoolgeld. Voor de lagere school een roepiah per maand, voor de ulo twee en een halve roepiah en voor de middelbare school vijf roepiah per kind. Is dat niet zoveel? Bedenk dan wel, dat de gewone man op midden-Java niet meer dan honderd roepiah per maand verdient en dat een kilo rijst op 't ogenblik zes roepiah kost. Rekent u nu maar uit hoe zwaar een gezin met een stel kinderen het heeft om dat schoolgeld op te brengen", zegt drs. Soetijpto.

DE LEIEN ZIJN KAPOT

Wat deze Javaan, die de centrale figuur is voor het gehele christelijke onderwijs op Midden-Java, bijzonder bezorgd maakt, is de vraag of op deze manier het goede peil van de scholen kan worden gehandhaafd.

"Weet u, onze scholen hebben een goede naam. Dat komt nog uit de tijd van de nederlandse zending. Daar zit een geweldige traditie achter. Of men christen is of niet: de mensen sturen hun kinderen graag naar de christelijke school, omdat ze weten, dat het onderwijs daar degelijk is. Ze hebben er groot vertrouwen in. En dat mogen we niet verspelen. Maar als u eens wist, wat voor een schreeuwend tekort aan schoolboeken we op 't ogenblik hebben. De leien zijn zo zachtjes aan allemaal gebroken. Nu krijgen de kinderen één schrift van slecht papier voor alle vakken."

Wat zou drs. Soetjipto het eerste doen als hij morgen honderdduizend gulden voor z'n werk kreeg? Z'n antwoord op mijn vraag komt meteen. Hij glimlacht: "Ja, zeg nu maar eerst, dat het tweehonderdduizend gulden wordt. En dan? Kapotte scholen herstellen. Nieuw en beter leermateriaal kopen. Maar vooral nieuwe scholen zetten, heel eenvoudige om te beginnen van gevlochten bamboe voor de duizenden kinderen, die we nu niet kunnen plaatsen. Het gaat om de jeugd van, nu ja, wat u hier wel de grote massa noemt. Ik hou niet van dat woord. De massa? Het zijn allemaal mensen, één voor één, zoals u en ik. En dan de kleine kindertjes van al die ouders. Maar ik zei u al: die zou ik zo al twintig nieuwe kleuterschooltjes willen geven."

Jac. B. Looijen.
Uit: "Schoolslag".

Driehonderd miljoen Boeddhisten in de wereld

Ongeveer 300 miljoen boeddhisten vervullen hun godsdienstplichten in 2 miljoen heilige plaatsen die verzorgd worden door 800.000 monniken en nonnen. Boeddhisme is de voornaamste godsdienst in Azië. Hier volgen enkele feiten en cijfers met betrekking tot het boeddhisme in verschillende landen: Japan 57 miljoen of 60% van de bevolking; Formosa 6 miljoen (52%), Rood China 100 miljoen (13%), Zuid-Vietnam 12,8 miljoen (58%); Cambodja 5,7 miljoen (95%); Thailand 28 miljoen (94%); Birma 20 miljoen (85%); Maleisië 3,3 miljoen (30%); Laos 2,8 miljoen (95%); Hong Kong 500.000 (13%).

Elke keer als de postbode komt met Calvinist-Contact, stralen hun gezichten van blijdschap.

Canada lijkt dan veel dichterbij!

Geeft Uw ouders, vrienden en kennissen in Nederland of waar ook ter wereld, een abonnement op Calvinist-Contact. Het is een ideaal kerstgeschenk. Buitenlandse abonnementen $6.00 per jaar. Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma.
De hoofdpersonen in dit boek zijn een vader, die een kruidenierszaak bezit, en zijn zoon, die de opvolger zal worden. Er ontstaat een conflict tussen vader en zoon. De vader wil de zaak op dezelfde voet voortzetten, maar de zoon wil de zaak uitbreiden en vernieuwen. Tenslotte geeft de vader toe, maar even daarna sterft de zoon.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

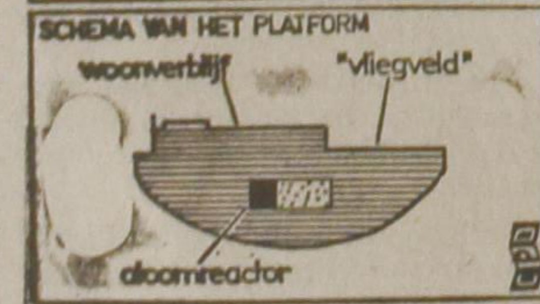
Een Atoomreactor drijft rond de Noordpool

De Noordpool krijgt in 1970 een drijvend platform te zien, dat aangedreven wordt door een atoomreactor. Op dit platform bevinden zich 45 Amerikanen, een ziekenzaaltje, een vliegtuighangar en een landingsplaats voor een helikopter.

Dit is bekend gemaakt door de National Science Foundation van de Ver. Staten. Drie bedrijven in Amerika zijn thans bezig het plan voor het drijvend platform nader uit te werken en in 1970 hoopt men het projekt gereed te hebben. Het is de bedoeling dat het platform met zijn bemanning zich mee laat drijven met het ijs rond de noordpool. Tijdens deze drijftocht, die ettelijke maanden zal duren, wil men wetenschappelijke studies maken van het klimaat, het zeewater, het ijs, enz. Voorts zal de route van het drijvend ijs nauwkeurig in kaart worden gebracht alsmede de mate waarin dit ijspakket smelt of toeneemt. Men weet ongeveer wat de vermoedelijke route van de drijfpartij zal worden, maar het gaat minder om deze route dan wel om wetenschappelijke onderzoekingen.

De grootste moeilijkheid van het projekt is thans om zulk een sterk drijvend platform te verkrijgen, dat het de enorme druk van het ijs kan weerstaan. Het platform zal overwegend door het ijs worden verplaatst, maar de energie voor verwarming en de toch op zijn tijd noodzakelijke voortstuwing zal worden geleverd door een atoomreactor in het platform.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:

....
....